

Balázskovics Lászlóné
(sz. Dalmady Rózsa)

AZ ŐSZI SZÉL LEVELET ÍR

MAGYARSZÉK, 1999.11.24.

Írásomat azoknak ajánlom, akik velem
együtt érzik és megértik gondolataimat.

Szándékom, hogy őszinte gondolatokkal,
örömet szerezzek olvasóimnak.

Balázskovics Lászlóné
(sz. Dalmady Rózsa)

Tartalomjegyzék:

CSAK A MIENK.	9
SZÜLŐHAZÁM.	10
RAGYOGJ HOLDVILÁG.	11
MEGFAKULT TÁJ.	12
ROHANÓ FELLEGEK.	12
KAKUKKOS ÓRA.	13
ÁLOM.	13
MEGSZÜLETTEM.	14
ÉBREDÉS.	15
TÍZÉVES ÉVFORDULÓ.	16
ÜNNEP	18
OTTHON.	19
KENYÉRSÜTÉS.	21
ÉDESANYÁM VIRÁGAI.	22
IDEGEN MINDEN.	23
APÁM EMLÉKÉRE.	24
ORGONA.	25
ÖREG FA.	26
BÚCSÚ VASKÁLYHÁMTÓL.	27
AZ ÖREG.	28
AZ ÉN ANYÁM.	29
A TAVASZ HÍRNÖKE.	30
SZÁMLÁLOM A FALEVELET.	32
HAJNALI ÉBREDÉS.	33
IGAZI NAGYMAMA.	34
KAKAS FARSANG.	35
AZ ŐSZI SZÉL LEVELET ÍR.	36
HA ÚJRA KEZDHETNÉM!	37
AZ ÉLET FÁJA.	38
HA ÉG LEHETNÉK?	39
KEREK EZ A VILÁG.	39
NEM TÖRTÉNT SEMMI!	40
ELMENTÉL.	41

SZELLEMHÁZ.	42
RÉTES FESZTIVÁL.	43
IBOLYA.....	45
NAGYON HIÁNYZOL.	46
URAM TE ADJ ERŐT!	47
REMÉNY.	47
FOHÁSZ.	48
REGGEL.....	48
DECEMBER.....	49
ÉJJELI SÖTÉTSÉG.	49
KÖD.....	49
VÉNDIÓFA.	50
PEPITA KALAP.....	51
SZERESS!	52
VISSZAVÁRLAK.....	52
A TITOK NYITJA.	53
UTAZNI SZERETNÉK.....	54
CHARLIE A GÓLYA.	55
SZÍNES KÉP.	56
FÜTYÜL A SZÉL.	56
MILYEN NYÁR AZ?.....	57
TAVASZI HÓ.....	58
SZERETNÉK FELEDNI.	59
TAVASZKÖSZÖNTŐ.....	60
A NAP.....	61
GYÖNGYVIRÁG.	62
AZ ÉLETNÉL NINCSEN DRÁGÁBB.....	63
KIKELET.....	64
LOCSOLKODÓ.	64
NEM ÉRTEM.....	65
SZILVESZTER.....	66
KARÁCSONYI ALKONYAT.....	67
VICCES MONDÓKA.....	67
ŐSZI SZÜLETÉSNAP.....	68
PÜNKÖSDI RÓZSA.....	69

NYÁRI ZÁPOR.	70
PIROSKA NAPRA.....	71
TEMPLOM TORNYA.	72
ÓDA.	72
LABDARÓZSA.	73
GYALOGÚT.....	74
ŐSZI HEGYEK.....	75
MAGÁNY.....	76
HARMADIK ÉVEZRED.	78
SZILVESZTER.....	79
ZÖRGET A TÉL.	80
SZÍNES KÉP.	80
HOL A TÉL?.....	81
ŐSZ.....	81
ÚJ ÉLET SZÜLETIK.	82
ÚJ ESZTENDŐ.....	83
HOL VAN A TÉL.	83
LEGYEN TÉL.	84
ÉLNI AKAROK.....	85
ÍGY ÉLÜNK.....	86
SZERETET ÜNNEPE.	87
SZÁLL A PIHE-PUHA HÓ.....	88
GÁZLÁNG.	89
MAGYAR VAGY!.....	90
KÖDBE BORULT.....	91
OKTÓBER.....	91
RÉGI SZÉP KARÁCSONY!	92
ARANYVIRÁG.	93
FEKETE DECEMBER.	94
FENYŐFA.....	95
KARÁCSONY.....	96
SZÉL.	96
JANUÁR.	97
AZ ÉG ÖRÖK.....	98
ZÖRGET A TÉL!	99

KARÁCSONY.....	100
A TÉL.....	102
HALOTTAK NAPJÁRA.....	103
VIHAR A TÁTRÁBAN.....	104
NOVEVEMBERI SZÉLVIHAR!.....	105
A TISZA.....	106
HARAGOS TISZA.....	106
SÁNDOR - JÓZSEF - BENEDEK.....	107
FOGADD NÉVNAPODRA.....	108
TÚZPIROS MUSKÁTLI.....	109
IRKA.....	110
SIETEK ÍRNI.....	111
TECHNIKA VÍVMÁNYA.....	112
ÉJSZAKA.....	112
PÓKHÁLÓ.....	113
NÉGY LÁBA VAN.....	114
HA A HÉT HAT NAPBÓL ÁLLNA.....	115
ÉLET SZEKERE.....	116
DORKA KUTYA.....	117
SEMMI.....	118
HOL SÜT - HOL NEM.....	118
SZÜRKE AZ ŐSZI ÉG.....	119
SZALMAFESZTI ÁLOM.....	120
HEGYEN - VÖLGYÖN.....	121
BOGI A PULI.....	122
TAVASZVÁRÓ.....	123
ARATÁS.....	124
ŐSZBE LÉPKEDÉK.....	125
EMLÉKEZÉS ISKOLÁMRA.....	126
ŐSZI SZÉL.....	129
ANYÁMHOZ.....	131
EMLÉKEZÉS A MÚLTRA.....	132
VIRÁGESŐ.....	134
NYILÓ ŐSZIRÓZSA.....	135
DALOS PACSIRTA.....	136

SZERETEK JÁTSZANI.....	137
NÉGY ÉVSZAK.	139
NYUGDÍJAS KARNEVÁL.	140
GYERMEKEIMNEK.	142
KÉMÉNYSEPRŐ.....	145
ROBIN HOOD.	145
SZEGÉNY PAPA!.....	146
ELSŐ NAP AZ ÓVODÁBAN.	147
ÓHAJ!.....	148
ÉJJELI SÖTÉTSÉG.	148
MÚLÓ ÉVEZRED.	149
ÁLOMHAJÓ.....	150
BORIMÁDAT.	152
FORTUNA KEGYELTJE.	154
ISTEN A TUDÓJA.	156
MELINDÁNAK.	158
SZÍNES ÁLOM.....	160
HETVEN ÉV!.....	161
HUSZONHAT ÉV UTÁN.	162
HA ÉN MÉG EGYSZER ÓVODÁS LEHETNÉK!	164
MEGSZÜLETTEM!.....	166
ÉLETEM LEGSZEBB KARACSONYA.	167
ÚTRAVALÓ AZ ÉLETHEZ.	168
ÖTVENNYOLC ESZTENDŐ.....	171
DALMADY ÁRPÁD.	173
LAKATRA ZÁRTA KAPUJÁT!.....	175
MEGFAKULT TÁJ.....	175
KEREK EGY ESZTENDŐ.....	176
MEGSZÜLETTÉL.	178
JÓKÍVÁNSÁG.....	180
GYEREKKORI KARÁCSONYUNK.....	181
ENGEM IS ANYA SZÜLT!.....	183
KITÜNTETÉS.	186
HÉTORSZÁGRA SZÓLÓ LAKODALOM!.....	188
BETEG ORSZÁG.	192

EGY NAP.....	192
ÁLMODOZÁS.	193
KATA VAGY BÖZSE?	194
ZSÓKA.....	195
ELSŐ ÁLDOZÁSRA.	197
BÚCSÚLEVÉL.....	198
ÁLOM!	200
JÉGVIRÁG.....	201
KURTA-FURCSA	202
MÁR CSAK EGY VAN VISSZA.....	206
MÁRCIUSI TAVASZ.	207
HÓSZRELEM.....	209
PUHA-PIHE HÓ.....	210
GYERTYASZENTELŐ.....	211
FARSANG.	212
SZIVÁRVÁNY.	213
TAVASZI SZÉL.....	214

ELSŐ VERSEM

CSAK A MIENK

Ajándék apámtól. 1989.03.14.

A Vörös part oldalában,
Áll egy pince, kis présházzal.
Nem kastély és nem palota,
De szívesen járunk oda.
Ha kis portámra betévedsz,
És boromat megkóstolod,
Fáradt lábakkal távozol,
Bizom benne, nem átkozol.
Kicsi porta, sok a munka,
Téged mindig várunk oda.

Ez egy család tulajdona!
Ne fájjon rá senki foga!

SZÜLŐHAZÁM

**1947. május 13-a emlékére. A kitelepítés 50-ik
évfordulójára. 2000.02.02.**

Messzire hallatszik bús harang zúgása,
Elkezdődött a magyar nép bolyongása.
Ősi magyar földet könnyekkel befedve,
Ősi szülőházát, házat nem feledve.

Messzire hallatszik hús harang zúgása.
Kedves kis falunk lett védtelen és árva.
Megsebzett szívek, fájó emlékek,
Búcsút vesznek mind, kik oly nagyon szerettek.

Nap tündöklése mutatta az utunk.
Kapu nyikorgása volt a búcsúztatónk.
Ő volt, aki még egyszer utánunk nézett,
Már hangja elhalkult, de még integetett.

Volt ki némán nézett. Voltak, akik sírtak,
Ők a jóisten kegyelmében bíztak.
Könnyeik hullottak bús hazai földre,
E napot szívükbe bevésték örökre.

Majd sötét utunkat a Hold világította.
Makacs magyar népnek, magyar a hazája.
Egyszer majd megvirrad, meglássuk a Napot,
Isten kegyelmével lelünk nyitott kaput.
Váljon valóra a magyar nép álma,
Hazaszeretet és békeesség a vágya!
Gyűlölet ne érje se földünk, se népünk,
Kis szülőföldünket hősieken védjük.
Elhunyt őseinkre fájón emlékezünk,
Egyetlen bűnünk volt, MAGYARNAK születtünk.

RAGYOGJ HOLDVILÁG

2000.02.22.

Tündöklő holdvilág Csillagó udvara,
Tengernyi csillaggal, körbe-körbe fonva,
Hold ragyogása, Csillag fényessége,
Mennyei égboltunk, örök ékessége.
Ragyogj holdvilág! Vigyázd udvarodat,
Szemeiddel kövesd a hullócsillagokat.
Áldott fénysugarad bocsájtss le a földre,
Végtelen utadat békesség kövesse.
Fogytán a fényed. Halványul sugarad,
Gyöngéden leveted holdvilágruhádat.
De lelkedből erő és új élet árad,
Foglalja el helyed a csillagáradat.

MEGFAKULT TÁJ

2009.11.09.

Megfakult a nyári táj,
Rozsdássá vált a határ.
Nyári szellő, báránfelhő
A kék égen tovaszáll.

A forró nyár már messze jár,
Nem szór szikrát a napsugár.
Búcsút int a báránfelhő,
A kék égre bánat száll.

ROHANÓ FELLEGEK

2001.01.30.

Kergeti a Nap a felleget.
A felhő kacéran visszainteget.
Szürkévé lesz, majd szikrát szór,
Nagyot sóhajt. Könnye kicsordul.

Lelke megkönnyebbül. Mosoly ül szemébe.
Éltető erőt önt a bús természetre.
Majd ismét szárnyra kap hagyva csapot-papot,
Kérlek, teremő! Óvj felhőt és Napot!

KAKUKKOS ÓRA

2001.02.07.

Terólad álmodok. Te veled ébredek.
Szívem a hangodra hangosabban ketyeg.
A muzsikád éltet néma magányomba,
Szívesen hallgatlak, vén kakukkos Óra.
A vén falióra vidáman kakukkol.
Szívem vén rugója, hangosan zakatol.
Fehér szoba fala minden szavát érti,
Ezt a szép zenét, de sokszor megismétli.
Elpattant a rugó. Néma lett a szoba.
Ez a hang lelkem mélyébe van zárva.
Ott kitteg-kattog de csak én hallom a hangot.
Álmaimban látom azt a néma kakukkot.

ÁLOM

1999.12.30.

Fagyos télben, napsütésben, elmerengve nézek.
Nap sugarát fellegek kerülgetik az égen.
A hegyek távoli szürkességben
Téli álmukat alusszák mélyen.
Vén tölgy ága roppan, úgy tesz, mintha élne,
Lassan itt az ideje a madárcsicsergésnek.
Dermedt szívvel vágyom a tavaszi fényre,
Fagyos lelkem mélyén, egy kis melegségre.

MEGSZÜLETTEM

2000.01.29.

Hangos üvöltéssel üzen a szél a Napnak,
Vessen véget minden hidegnek és fagynak.
Zúzmarás hideg tél, csillogó lámpafény,
Egy szikra föllobban, Új évnek küszöbén.

Nem tudom vártak-e, de világra jöttem.
Gyenge szárnyaimat bontogatni kezdtem,
Sírást követte mosoly az arcomon,
Drága szüleimnek ez lett a jutalom.

Ahogy cseperedtem, rohantak az évek.
Mi ifjak maradtunk, elmentek a vénék,
Gyermekkori képek gyönyörű emlékek,
Gondolataimban gyakran előjönnek.

Már léptem lelassult, halk lett a sírásom.
Meghalnak az évek, én életre vágyom.
Lassan gombolyítom az élet fonalát,
Eltűntetek minden csomót és szakadást.

Homályos tekintettel a jövőbe nézek,
Halovány képekben a múltból idézek.
Valami azt súgja, bízzak és reméljek.
Szeressek és szeressenek! Szükséges, hogy éljek.

ÉBREDÉS

2000.03.01.

Rügyfakasztó tavasz, ébredő természet,
Napsugár köszönt mindent, ami éled.
Hol vagy virágillat? Van-e benned élet?
Csodássá válnak a zöldülő rétek.

Éledő napsugár aranyló fénye,
Lent ne is keresd, tekints föl az égre.
Lelkeddel megnyitod az égi ablakot,
A fénylő napsugár rajta kikacsintgat.

A tavasz hírnöke madarak éneke,
Bíborszínű hajnal felöltözik kékbe.
Ébredő napsugár hajnali harmatba
Ragyogó fénye, mint királyi korona.

Csodás az ébredés, hallom a hangodat,
Tárd ki aranysárga napsugárkarodat.
Arcom simogatja karod érintése,
Csillogó fénysugár, csak hogy itt vagy végre!

TÍZÉVES ÉVFORDULÓ

Jubileum. 2003.11.17.

Elszálltak felettünk az Őszi fellegek.
Szinte elsuhanak felettünk az évek.
Mintha ma lett volna az első alkalom,
Meghitt találkozás a nyugdíjas napon.

Izgalmas percek, mint az iskolában,
Boldog találkozás a nyugdíjas házban.
Csillagok az égen így nem tündököltek,
Rég nem látott arcok egymásnak örültek.

Rohannak a napok, mint felhő az égen,
De a klubvezetőnk oly lelkes, mint régen.
Minden találkozás, egy újabb kezdet,
Az ifjúságnak egy komoly üzenet.

Közülünk is olykor kialszik egy csillag,
Fájó a búcsúzás, de a szekér tovább ballag.
Kitaposott ösvényen még vannak céljaink,
Így telnek gyorsan nyugdíjas napjaink.

Hatvan év nem kevés, pláne hetven, nyolcvan.
Öröm a közös tánc, már ebben a korban.
Ne kopjon el a muzsika hangja,
Jókedvünk maradjon az ifjúság alapja.

Napok, hetek telnek. Rohannak az évek.
A kártya is megkopott, megvénült az ének.
Sok-sok találkozás, öröm, olykor bánat,
Emléklap, oklevél tölti be a házat.

Tíz éve nyitva áll a klubunk ajtaja,
Tíz éve várunk egy-egy újabb tagra.
Öröm, ha egy új arc kopogtat be nálunk,
Öröm, hogy a sorstól ennyi évet kaptunk.

Minden perc és óra isteni ajándék.
Idős nyugdíjasként, én mit is mondhatnék?
A holnapnak nem kell az elébe menni,
A sors könyvét így is be fogod fejezni.

Ha közölünk bárkit elszólít az ég,
Legyen követőnk, ne legyen üres szék!
Vidáman harsogjon dal és magyar nóta,
Emlékezzetek ránk, a nyugdíjasokra.

ÜNNEP

Rózsa a nevem. 2005.05.21.

Ünnep volt az a nap, mikor megszülettem.
Ünnep volt sírásom, ünnep a nevetésem.
Amikor a rosszból én csak a jót láttam,
Az életem csak egy mesebeli álom.

Mikor az életről oly keveset tudtam,
A borúra mindég vidámságot hoztam.
Mikor e névvel engem megillettek,
Hogy tetszik-e vagy nem, még meg sem kérdeztek!

De amikor a nevemre, már pecsétet raktak,
Elismert polgára letten e világnak!
Nevem úgy hozzám nőtt, mint fához az ága,
Mint rózsabokorhoz illatos virága.

Tövises rózsaaág hervadó virága,
Illata szerteszállt az egész világba.
De mikor a rózsából nincs más csak az emlék,
E név örök marad, az utódokban él.

Én az életemben mindég ünnepelek.
A Legnagyobb ünnep az, hogy szerethetek.
Legyen egy perc, mikor csak énrám gondoltok!
Akkor érzem magam igazán boldognak.

Ha nevemet néma feledés borítja,
Egy percig gondoljatok
Csak egy szál rózsára.

OTTHON

Születtem 1941.01.04. Bimbula (Fakóvezekény).

2000.02.02.

E kedves kisháznak sok kicsi lakója,
Igaz engem nem ide hozott a gólya.
Harmatos virágként bontogattam szirmom,
Sors bárhova sodort, ez lett az otthonom.

Gyermekeként gond nélkül kezdődött az élet;
E csendes kis völgyben leltünk menedéket.
Csicsergő madarak hangosan köszöntek,
Zizegő faágak vígan üdvözöltek.

Kicsi ablakszemek a Napra meredtek.
Reggel kitárultak mikor fölébredtek.
Fehér szoba falán lámpafény pislogott,
Itt kapott a szívünk nyugodt, kedves jó szót.

Kis szobánk nyújtotta nekünk a tudományt,
Mivel nem látogathattuk az iskolát.
Kis iskola volt, és benne kevés gyerek,
De boldogság volt, mit soha nem felejték.

Játszóterünk volt a házunk udvara,
Szederfa alatt a kút a megmondója.
Játszópajtásunk volt a tarka Bundi kutya,
A ricsajt, a lármát még meg sem ugatta.

E kedves kis porta körbe volt kerítve,
Sok kedves rokonnal, sűrűn körbev éve.
Mindenki testvér volt, nem is volt idegen,
Akkor még boldogság lakozott szívemben.

Várt ránk a kispatak, hogy lábunk megmossa,
Vadalmafa gyümölcse az éhünket oltsa.
Nagypatak ismerte minden gondunk, bajunk,
Szellő simogatta összeborzolt hajunk.

Apró gyermekként még el sem búcsúztam,
Ahogy múlt az idő gyakran visszavágytam.
Az országút szélén almafák fogadnak,
Még a harangok is csak nekem dalolnak.

Csokorba kötöttem itt az igazságot,
Mint kisleányka a mezei virágot.
Ha majd az élettől mindened megkapod,
Mégis szülőházad marad az otthonod.

KENYÉRSÜTÉS

2000.02.02.

Kovásszagú hajnal, ásító fateknő,
Szemét tágra nyitja hét üres szakajtó.
Kovásszagú reggel, telik a fateknő,
Szíve nagyot dobban, boldog a szakajtó.
Kovásszagú reggel, telik a szakajtó,
A kemence hideg, még hideg az ajtó.
A pirosuló mélység szikrától sugárzó,
Izzik a kemence, már meleg az ajtó.
A parázs elhamvad, kitárul az ajtó,
Bentről a sötétség illatot árasztó.
Sok csillogó szempár, nagy csodára várva,
Búskomor kemence, mit rejthet magába?
Kitárul az ajtó, megtörtént a csoda,
Illatos hét kenyér gurul a lapátra.
ANYÁM két szeméből ragyogó fény árad,
Meleg kenyérillat tölti be a házat.
Befagyott kemence, elszállt kenyérillat,
Te voltál az élet, feledni nem tudlak.
Anyám haja fehér, mosoly ül szemében,
Áldja meg az isten mind a két kezével.

ÉDESANYÁM VIRÁGAI

2005.12.20.

Édesanyám udvarába
De sokszor betérek.
Odakötnek gyermekkori
Gyönyörű emlékek.
Még érzem a varázslatos
Lágy kenyér illatát,
Ott látom az édesanyám
Örök, vidám arcát.

Édesanyám háza előtt
De sokszor megállok,
Ablakában nyílnak még,
Az ibolyavirágok.
Virágok közt rám mosolyog
Édesanyám arca,
Virágok közt ott ragyog,
Szeme vidámsága.

Édesanyám háza előtt
Szomorúan állok.
Ablakában nem nyílnak
Az ibolyavirágok.
Mindhiába keresem
Azt a kedves arcot,
Vele együtt tűntek el
Az ibolyavirágok.

IDEGEN MINDEN

2004.12.15.

Oly távol van, hol születtem.
De örökre rabja lettem.
Nincs távolság, nincsen határ,
Szívem mindig hazatalál.

Úttalan utakon járni,
Temetőben emlékezni.
A sír, melyre még rátalálsz,
A hősök előtt némán állsz.

Ismerős a templom tornya.
Ismerős a harang hangja.
Ismerős zsoltárt énekelsz.
Lelkedben megbocsájtást nyersz.

Mért idegen mégis minden?
Mért van, idegennek néznek?
Mért van, hogy nem értik szavad?
Mért mondják? Vártak! Szeretnek!

APÁM EMLÉKÉRE

2002.03.06.

Apám csak egy ember,
Kire fel lehetett nézni.
Bűnnel, hazugsággal,
Nem vádolta senki.

Ha gond gyötörte,
S lelke háborgott,
Kacagás és nóta nyújtott
A lelkének nyugodalmat.

Makacs, kitartó volt.
Szelíd és türelmes.
Hangját ritkán lehetett hallani.
Ő a szemével is tudott parancsolni.

Szerette a lármát,
A család volt mindene,
Életét hol bánat,
Hol boldogság kísérte.

Csendesen távozott,
Fogta anyám kezét.
Nem hagyott mást reánk,
Csak jószágos szívét.

Már csak virág és sírhalom
Őrzi apám szép emlékét,
Százzezernyi égi csillag,
Hinti reá örök fényét.

Jóságos tekintetét,
Hangját, nem lehet feledni.
Üres szoba, megfakult kép,
De jó is rá emlékezni.

ORGONA

2002.04 15.

Hús tavaszi fellegek,
Megszökött már a hideg.
Jegyenéről varjú röppen,
Súgja, hogy jön a meleg.

Ragyog a Nap. Melegségét
Hinti fára és bokorra.
Nincs jégvirág. Nincs hócsoda,
Virágot bont az orgona.

Enyhe szellő. Héthatár
Orgona illata száll,
Melegség árad a napból,
Aranyszínű fénysugár.

Harmat hull az orgonára,
Virágillat tovaszáll.
Eltűnt mint a tavaszi szél,
A fénytől lesz csodás nyár.

ÖREG FA

2004.07.26.

Búsan bólogat
A vén akác árnyéka.
Hova tűnt, hova lett
Örök vidámsága?
El tudtam temetni?
Nem tudom feledni.
Mert Öreg fát nem lehet
Új helyre ültetni.

Hiába a pompás
Virágzó fa ága,
Másképpen süt a Nap,
Más a fű illata.
Örökzöld lombja alatt
Oly jó megpihenni,
De öregfát nem lehet
Új helyre ültetni.

Nincs a fának lombja,
De van még némi esély,
Mit reá mért a sors
Úgy hívják, hogy remény.
Új bolygó születik,
A holdra föl lehet menni.
De öreg fát nem lehet
Új helyre ültetni.

Ága vesztett fának
Lombja a földre hull.
Az élet nem ér véget,
Csak kissé átalakul.
ÖREG fát a zivatar
tövestől kitépi.
Próbálj a helyére
Csemetét ültetni.

BÚCSÚ VASKÁLYHÁMTÓL

2004.06.29.

Te mindég egyhelyben álltál,
Hűségesen hazavártál.
Szeretted, ha simogatlak,
Eltúrted, hogy szidalmazlak.

Hidegben te sosem fáztál.
Éjjel-nappal duruzsoltál,
Füstölögtél, pisláskoltál.
Majd tiszta szívből lángoltál.

Köszönöm a melegséged,
Hamvasan lángoló fényed.
Melegen átkaroltál,
Fülembe lágy dalt dúdoltál.

Velem együtt melegedtél.
Velem együtt öregedtél.
Kihűlt tested is fényt áraszt.
Legyen békés nyugalmad.

AZ ÖREG

2000.12.14.

Kalapját szeméről homlokára tolja,
Zsíros kezétől fénylő karimája.
Itt foszlik, ott lyukas, szögön egér rágta,
Évszázados háza, az álmát vigyázza.

Álmodik. Álmában megrezdül a bajsza,
Fejéről leesik, füstös, vén kalapja.
Szeme megrebben. Megmozdul a lába.
Vajon mit álmodik? Merre jár álmában?

Csendes minden. Távolból harang szól.
Pipa nem pöfékel. Macska sem dorombol,
Csak a hold van ébren, Itt-ott kutya ugat,
Megvan-e a kalap? Álmából fölriad.

Körülnéz, Föltekint. Hullik a vakolat,
Úristen! Mentsd meg az öreg kalapomat!
Csak ő maradt nekem. De nem is kell egyéb.
Ha foszlik, ha lyukas, akkor is az enyém.

Adj Isten jó napot, így köszön az öreg.
Ejnye, a nemjóját ennek a melegnek!
Árnyékban kalapját a térdére rakja,
Csontos ujjaival, fejét megvakarja,

Hulló falevelek veletek üzenem!
Nem lesz másik kalap, dérlepte fejemen,
Ő az ki velem van, örömben, bánatban.
Ha zsíros, ha lyukas, elkísér a sírban.

AZ ÉN ANYÁM

92-ik születésnapjára. 2002.03.04.

Sohasem fárad el. Mosolygó és vidám.
Ki is lehetne más, mint az én jó anyám.
A Nap mélyen alszik, ő már rég talpon van,
Lábujjhegyen jár, ne zavarjon álmomban.

Titokban átölel. Lágymogatása.
Mosolygó a szeme. Selyemfény ruhája.
Boldogság, szeretet és nótaszólaján,
Ki is lehetne más, mint az én jó anyám.

A csillagfényes éj kacagás váltja fel.
Mint nyájára a jó pásztor, apám szeme figyel.
Az esti harangszó némaságot parancsol,
Anyámra az égből hulljon aranyfátyol.

Nem válogat, kit kell igazán szeretni,
Parancsszóra nem lehet szeretetet adni.
Ő ki igazságos, jóságos, türelmes,
Anyám ki ad, s nem kér érte fizetséget.

A fiókák is egyszer elhagyják a fészket,
Bár nagy a távolság, vissza-vissza térnek.
A nyáj is szétszéled, de mindig hazatalál,
De nagy a boldogság, itthon az anyámnál.

Ő mindig mosolyog. Ő az ki mindig vár.
Ő csak adni akar, ilyen az én anyám.
Sok jót s rosszat átélt, de hitben tudott élni,
Mi szívében lakik, nem lehet leírni.

Vele van az Isten, ki vigyázza álmát,
Csaknem egy évszázad nyomja görnyedt vállát.
Fülemben még most is visszacseng a nóta,
Mintha a pacsirta vele együtt szólna.

Selyemfény ruhája megfakult már régen,
Mérhetetlen jószág lakozik szívében.
A szeretetet, mit tőle kaptam, vissza sosem kéri,
Mikor apámtól búcsúzott, akkor láttam sírni.

A TAVASZ HÍRNÖKE

2003.04.06.

Virít a tavasz hírnöke,
A sárguló gólyahír.
Hiába lesem az eget
A gólyáról semmi hír.
Eresz alatt fecskefészek
Olyan hideg, szomorú,
Istenem, ó mond meg nékem,
Mért van mindég háború?

Délről fújnak vészes szelek.
Keletről zúgó fellegek.
Mikor lesz a harcnak vége?
Mikor lesz a Földön béke?
Nincs élet az eresz alatt.
A kémény is árván maradt.
Vándormadár, vándorélet
Vajon ki tart fogva téged?

Hol fog a fecske cikázni,
A gólya násztáncot járni?
Az eget hiába lesem,
Vihar zúg vad fellegeken.
Szálljon fecske a kék égen,
Legyen gólya a kéményen.
Eldalolnám a világnak,
Szabadság kell a madárnak.

Keleti szél békét hozzon.
Fecske, gólya fészket rakjon.
Nádasban a nádirigó
Fütyörésszen, fuvolázzon.
Ha a világ békés lenne!
Ha a fecske csivitelne!
A gólya meg békát fogna,
Minden ember boldog volna.

Tündöklő Nap mutass utat
Minden dalos madárnak.
Csicseregve, kelepelve
Köszönj egy új tavasznak.

SZÁMLÁLOM A FALEVELET

2003.12.17.

Számlálom a falevelet,
Mikor hoz már üzenetet?
Az őszi szél utat mutat.
Számlálom a vadludakat.

Égen ahol a fény ragyog.
Megszámlállok hét csillagot.
Tűzben ragyog, mégsem éget.
Számlálom az elmúlt évet.

Számlálom, hogy mennyit éltem!
A múltat számon kitől kérjem?
De még élek, nem búsulok.
A holnapért én harcolok.

Amíg csak egy csillag ragyog,
Ahol egy szív értem dobog,
A Földet a Nap beragyogja,
A holdvilág átkarolja.

Számlálom a falevelet,
Mely nekem hoz üzenetet.
Ha a remény már nem éltet.
Az életen ott ér véget.

HAJNALI ÉBREDÉS

2000.03.24.

Hajnalt harangszó fölveri a csendet,
Távoli harangok mind visszaköszönnek.
Csicsergő madarak, harangok kongása,
Nincs még egy ily csodálatos hajnali muzsika.

Hegyek mögül a Nap harangszóra ébred,
Ásít, majd körülnéz, kicsit még didereg.
De hamar tűzbe jön harangok szavára,
Előtör sugara, ő meg jön utána.

Fényét követi a Nap kerekseége.
Bátran tör előre, fel a magas égre.
Hatalmas tűzgolyó, égnek ékessége,
Nincs a világon más, mi így tündökölné.

Elhalkul. Elnémul a Föld minden zaja,
Esti imára hív a harangok szava.
Halványul a Nap, és halványul a fénye,
Bíborszín ruhát ölt jobb napot remélve.

Holdvilág a nyomában, kíván szép álmot.
Legyen ébredésed, halljad a harangszót.
Elhalkul, majd elfogy a harangok dala,
A rohanó napot a hegy eltakarja.

IGAZI NAGYMAMA

2000.04.24.

Ha reggel fölébreds, kitárod ablakod,
Madár csicsergése ébreszti a napod.
Most bőven van időd mindent rendbe tenni,
Istenem! De jó is nagymamának lenni.

Jönnek az unokák. Szabad hancúrozni.
Ha akarod, ha nem, ezt meg fogod szokni.
Olvass mama mesét! Az teneked semmi.
Istenem! De jó is nagymamának lenni.

Reggel együtt kelünk, vár reánk az ovi.
De te gyere értem, mert te ráérsz mami.
Te mindég kéznél vagy. Nem kell már dolgozni.
Istenem! De jó is nagymamának lenni.

Kösd be a cipőmet! Mi lesz a reggeli?
Sütsz majd palacsintát? Nyílt napra kell jönni!
Írd alá az intőt! Az teneked semmi.
Istenem! De jó is nagymamának lenni.

Csend borul szobámra, ha eljön az este,
Gondolatomban a múlt jut az eszembe.
De még szükség van rád, szeress, hogy szeressenek.
Szívedben ne legyen harag csak szeretet.

Nappal vagy éjszaka? Az teneked semmi.
Istenem! De jó is nagymamának lenni.

KAKAS FARSANG

2003.12.21.

Halványul a hold világa,
Ébredezik kakasfalva.
Kakasnóta messze hallik,
Tyúkok hada mélyen alszik.

Kakas félti tyúkok hadát,
Félti baromfiudvarát.
Szemétdombját kapirgálja,
Gilisztáját kinek adja?

A világnak kukorékoljon,
De csak otthon kakaskodjon!
Ne zavarja szomszéd tyúkját!
Tartsa tisztán szemétdombját.

Kakasfalvi vigadalom,
Szemétdombi lakodalom.
A kakas jár kakascárdást.
Összeveri sarkantyúját.

AZ ŐSZI SZÉL LEVELET ÍR

2008.12.21.

Hol van az ég égszínkékje?

Hol van a Nap sárga fénye?

Hol a virág, a zöld mező?

Hova lett a zengő erdő?

Hol Van a madarak dala,

A nádasok riadalma?

Balaton a magyar tenger?

A tengerből hol az ember?

Száll a szellő őszbe, télbe,

Hideg, láthatatlan légbe.

Megzizzen a sárga levél,

Szellő szárnyán nagy útra kél.

Elröppen a felhők népe,

Báránfelhők ékessége.

Az őszi szél levelet ír,

Könnyek nélkül csendesen sír.

HA ÚJRA KEZDHETNÉM

2001.09.29.

Ha az életemet én újra kezdhethném,
Minden álmom, gondolatom valósággá tenném.
Gyorsan felnőnék. Nem jó gyerekeknek lenni.
De jó is lenne már nyugdíjba menni!

Sok mindent nem értek. Minek az iskola?
Mikor dédapám is csak ritkán járt oda.
Nem várnám a reggelt. Dolgozni nem megyek.
Minek? Hisz én úgyis csak nyugdíjas leszek!

Reggeli Nap a hasamra sütne.
A déli harangszó csak nekem zenélne.
Nem parancsolnának, kívánságom lesnék.
Minden másképp lenne, ha nyugdíjas lennék.

Tejszínhabos kávét tálcán, ágyba kérném.
Nyugdíjas éveim, gondtalanul élném.
Velem dalolnának az égi madarak.
Nem nagy kívánsága ez egy nyugdíjasnak.

Hideg elől a fecskékkel Afrikába mennék.
Hűs pálmafák alatt homlokom legyeznék.
Csodálnám a tengert, mit átölel a kék ég.
Milyen jó is lenne, ha nyugdíjas lennék.

Hozzám a postás csak nyugdíjjal járna.
Hét napból hatszor zörgetne be nálam.
Ha mindenek fölött lenne hatalmam,
Nekem lenne a legnagyobb nyugdíjam.

De álom csupán, és rejtélyes az élet.
Ha erőtlenség vagy, segítsenek meg téged.
Nincs fontosabb, tudj az életnek örülni,
Légy mindég vidám, és jó nyugdíjasnak lenni.

Én gyerekkoromban folyton álmodoztam,
Sokszor én is a fellegek közt jártam.
Az élet fölébresztett. Nehéz volt ébredni.
Megértettem mit jelent nyugdíjasnak lenni.

Én is, mint nagyapám a kapuban állok,
Én is, mint Ő a nyugdíjamra várok.
Egy kicsit fáj, de tudomásul kell venni,
Szép gyermekkor elszállt, jó rá emlékezni.

Boldog nyugdíjas kort ki kell érdemelni.
Sokáig szeretnék még nyugdíjas lenni!

AZ ÉLET FÁJA

2001.02.14.

Az élet fáját tüzes villám sújtja.
Kettéhasad. Egyik fele lehullik a porba.
Ha az életfa egyik fele halott,
Meghal a másik is, de szétszórja a magot.
Szél viszi a magot, melyből új fa sarjad.
A fa ága ismét virágoktól roskad.
Az élet fája te vagy, ne érjen vad vihar!
Ágadról új virág, majd új termés fakad.

HA ÉG LEHETNÉK

2000.08.18.

Ha ég lehetnék, kéken tündökölnék.
Ha bánatos lennék, könnyet hullajtánék.
Küldenék árnyékot, elűzném a bánatot,
A kint, a bünt, a jajt, azt nem tőlem kapod.

Fellegekben jársz, de a földet taposod.
Idelent várod az égi virradatot.
Fölötted a kék ég, Nap, Hold és csillagok.
Lent a Földön nincs más, csak hiú ábrándok.

KEREK EZ A VILÁG

2000.03. 21.

Kerek ez a világ, mi lehet benne?
Szememmel fürkészem, van-e közepe.
Mélységes üresség? Vagy élet hordozója?
A világmindenség örök bolygója.

Ha kerek a világ, biztos van közepe.
Kiszámíthatatlan a viselkedése.
Nap és Hold vigyázza lüktető életét,
Csillagfény takarja örök kerekiségét.

Mikor megszülettél, még nem is volt álmod.
Nem fedezted föl e kerek világot.
Gyönyörű a világ, rájöttél már sírva.
A neved is nagybetűvel lett már bele írva.

NEM TÖRTÉNT SEMMI

2000.01.23.

Tizenhatodika. Szállingózik a hó.
Mindent eltakar a hópihe takaró.
Ijesztő szóbeszéd! Folyton ez hallható.
Huszonnegyedikén földrengés várható.
Akkora a hű-hó, tán nagyobb, mint a hó!
Eltelt egy nap. Vajon mi várható?
Tizenhetedike. Rohanó fellegek.
Ég alatt egy csapat vadliba integet.
Várnak hívők és hitetlen emberek.
Elmúlt két nap, már csak egy van vissza!
Véget ért az utolsó huszonnégy óra.
Nem történt semmi, az egész csak vaklárma,
Nyugtasd meg magad, és térj nyugovóra.

ELMENTÉL

1999.12.30.

Gondolatban nálad vagyok.
Gondolatban veled vagyok.
Gondolatban érted élek.
Szívemben fájdalmat érzek.
Zörgő harangok hangjára,
Isten szavára, te mentél.
Hiába szólítottalak!
Te csak mentél, nem feleltél.
Nincs fájdalmad. nincs bánatod.
Tudom, te ezt így akartad.
Parázs nincs már szívem mélyén,
De akad még egy kis szikra,
Fellobbanna, de már késő,
Mert te nem jössz többé vissza.

SZELLEMHÁZ

2000.01.06.

Örök sötétség ül a néma, bezárt kapun.
Elsuhanó árnyék oson hangtalanul.
Nappali némaság, éjszakai homály,
Élettelen világ, ami oda bejár.

Halvány fény pislákol a fenyőfa körül,
Élet és az álom odabent szenderül.
A gerlepár nincs a világtól elzárva,
A bús némaságot még Ő is kikacagja.

Hópihe a szélben reszketve táncot jár.
Odabent angyal ül a földi katedrán.
Szárnyalna a lelke, de csak árnyát látod,
ISTENEM! Ébreszd föl e néma világot.

RÉTES FESZTIVÁL

2003.07.27.

Nekem a postás ritkán hoz levelet.
De amit ma kaptam, igencsak meglepett.
Részese voltam már sok nyugdíjas napnak!
Pörköltversenynek és halfesztiválnak.

Íme, egy meghívás! Nagy örömmel vettem,
S a rétes fesztiválra én rögtön beneveztem.
Most fő a győzelem! Titokba gondoltam!
A zsűri előtt majd én megmutatom!

A rétesbe valót én már elterveztem.
Meggyet mind egy szemig időben leszedtem.
A káposztát, hogy nőjön, éjjel is locsoltam.
Közbe a rétes fesztiválra gondoltam.

A mák az tavalyi, jó, hogy nincs ráírva.
A dió is öreg, de senki sem tudja.
Alma is van bőven. s a süttők sem drága!
Édes jó Istenem! Tégy egy csodát még ma!

Most már minden rendben? Nem hiányzik semmi?
A rétes fesztiválra, így el lehet menni?
De milyen a rétes, ha nincs benne túró?
Életembe most jött a nagy sorsforduló.

Hol kapok én túrót? Vagy legalább tejet?
Menjek a vásárba! Vegyek egy tehenet?
Ahogy gondolkodom, töröm a fejemet,
Addig töprengtem, míg öreg este nem lett.

Hajnalban keltem, hét falut bejártam,
De csak egy borjas tehenet találtam.
Már az országhatáron is túl bandukoltam,
Rám köszönt a hold, de túróhoz nem jutottam.

Az éj leple alatt, volt időm gondolkodni,
Hisz itthon a falumban lehet túrót kapni!
Végre! Van túró! Én ujjongva táncoltam,
Pedig a lábaim, már félig lejártam.

Finom töltelékek ínycsiklandó sora,
Ott lapultak sorba, sok-sok színes tálba.
Képzeletemben már a rétest nyújtottam,
De halljatok csodát. így még sosem jártam!

Rohanok a spájzba. Futok a kamrába.
Már derékig járok a lisztes dobozba.
Szememre dupla szemüveget raktam,
De biz' Isten egy gramm lisztet sem találtam!

Azért a meghívásnak én eleget tettem.
Jövőre a lisztet, időbe megveszem.
Amit most itt mondok, szentül megígérem,
A rétes kóstolóból kiveszem a részem.

IBOLYA

2003.03.19.

Eltűnt hótakaró, elnyűtt hóbundája,
Emlékszem itt voltál, te lila ibolya.
Harmatos fűszál közt, tavasz hírmondója,
Illatát árasztja a lila ibolya.
Holdfény simogatja, napfény csókolgatja,
Mily nagyon szeretlek, te lila ibolya.
Apró termetednek oly nagy az illata,
Szívem megnyugtatód, te lila ibolya.
Ha én már nem leszek, te nem maradsz árva,
Élj boldogan tovább, te lila ibolya.

NAGYON HIÁNYZOL

1999.11.14.

N ovember van korai még a havas tél.
A felhő nem látszik, csak akkor ha leér.
GY orsan szálló nagy pelyhekben,
takarja a tájat.
O lyan mint egy fehér paplan,
ami alatt sosem fázhatsz.
N em vártam de megérkezett,
hópehelyben, hóbundában.
H onnan jött, és hova siet?
Ki tudja? En még nem láttam.
I gazán csak most érzem, hogy
magamra hagyott a párom.
Á lmaimban, ébredéskor,
NY ugalmat én nem találok.
Z izegő fák, zúgó szelek, ti hiába vigasztaltok.
O lyan vagyok, mint egy levél,
szomorú fűz vékony ágán.
L assan múltó életemre
jut veled közös virágszál.

URAM TE ADJ ERŐT

2000.02.13.

Továtűnő napok. Visszatérő képek.
Háborgó lelkemben fájó emlékek.
Ősz után jön a tél, őt követi tavasz.
Uram! Kérlek! Ajkam ne hagyja el panasza.

Nyugtalan szívemben fájó gondolatok.
E fájdalomra gyógyírt hol találok?
Búmat, bánatomat, vajon ki érti meg?
Uram! Te adj erőt háborgó lelkemnek.

Gondolatomban sok bűnt elkövetek.
Titkon, mélyen vérzik láthatatlan lelkem.
Te fönről tekints rám, vigyázó szemeddel.
Uram! Bocsáss meg háborgó lelkemnek.

REMÉNY

2000.02.13.

Gyarló emberként éled földi léted.
Csak a bűn vezérli vad, háborgó lelked.
Sok vívódás között van még némi remény,
Bűnbocsánatot nyersz! Bízz Istenben! Remélj!
Szívedben gyötrelem, szüntelen küzdelem.
De hatalmas Urunk jósága végtelen.
Vérző seb begyógyul, ha eljön az óra.
Ne hagyj, hogy legyőzzön a sátán hatalma!

FOHÁSZ

2000.03.01.

Uram! Csak te vagy, ki mutatod az utat.
Bár lábam elfáradt, te mégis erőt adsz.
Érzem a hatalmad. Hallom a hangodat.
Lelkembe bevésem vigasztaló szódat.
Ha gonosz gondolat hagyja el ajkamat,
Kérem! Nyerjem el bűnbocsánatodat.
Tudom, hogy kevés, amit érted teszek,
Ha sokat vétkeztem, bocsásd meg bűnömet.
Kevés vagyok, hitem annál nagyobb.
Vezérelj és legyél a hű oltalmazóm.
Hűséges pásztorként mutasd az utat.
A beteg lelkeknek, nyújts gyógyító vigaszt.

REGGEL

1999.12.27.

Még reggel van. Deres a fű.
A Nap sárga sugarat áraszt szerteszét.
Sok millió évezredet megélt,
Mégsem veszti el a fényét.
Küzd a természettel,
Sokszor hullajt könnyet,
De ő fönt van, te pedig idelent.

DECEMBER

1999.12.14.

Szürke hófelhők sietnek az égen.
Alatta véndiófa suttog a sötétben.
Egy-két hóbucka már lent pihen a mélyben.
Az idő épp olyan, mint ilyenkor decemberben.

ÉJJELI SÖTÉTSÉG

2000.02.21.

Éj leple alatt fénytelen messzeség.
Csillagtalan égből mennyei sötétség.
Láthatatlan mennybolt komor homálya
Sötéten borul a sötét világra.

KÖD

2003.01.31.

Ködbe borult hegyek orma,
Köddé vált a templom tornya.
Köd köszön a téli éjre,
Köd szökött a kéklő égre.
Ragyogj minden idők napja.
Legyen fénylő égi szikra.
Tűz lobogjon a szemedben,
Boldogság legyen szívedben.

VÉNDIÓFA

2000.02.14.

Vénülő diófa, bús reszkető ága,
Megannyi életnek volt oltalmazója.
Koronája nyújtott otthont a stiglicnek,
Éhes szájú fiókáknak nyújt enyhítő étet.

Ébreszti a hajnalt harkály kopogása.
Éneklő cinegék lágy tavaszi hangja.
Mint megannyi ifjú zenész,
Hív tavaszi táncra.

Ráncos béna törzsén nem csillog korona,
Agg szeme föltekint egyre magasabbra.
Erős sziklaként állt, túl rövid lett élte,
Hóhér bárdja sújtott védtelen testére.

Nem lát már több napfényt,
Sem fénylő csillagot.
De én soha nem felejttem,
Kedves, hűs árnyékok.

PEPITA KALAP

2000.02.14.

Ifjú szívemben megannyi színes álmom.
Egyetlen kincsem a pepita kalapom.
Ő lett nagy szerelmem, hűségés barátom.
Éberen viseltem, álmomban őt látom.

Melegben velem van ,őv szélről és fagytól,
Mevéd esőtől, háborgó vihartól.
Szikrázó napsugár ingyen kacsintott,
Mikor meglátta a pepita kalapot.

Örök hű társam, de büszkén viselem!
Bár kopott korona őszülő fejemen.
Míg élek ígérem, soha el nem hagyom,
Féltné őrzött, rogyant pepita kalapom.

Vihar tépte kalap álmodozik sírva,
Pepita szemeit némán hunyorítja.
Már szürke homályban kerget mély álmot.
Én örökre megőrzöm a pepita kalapot.

Pepita szeméből pepita fény árad.
Pepita lelkében, pepita a bánat.

SZERESS

2003.03.04.

Úgy szeretlek rózsám, mint bokrot a virága.
Mint görcsös fát a kapaszkodó ága.
Mint mezőt a zöld fű. Föld a nyári záport.
Ahogy a szivárványt öleli az égbolt.

Mint ahogy a folyó keresi a tengert,
Kedvesem, két karod öleljen át engem.
Szereti a hajnalt, a csillagos égbolt.
Az esti szürkület, öleli a Napot.

Szeress! Kedvesem, mint fát a zöld moha.
Mint ahogy a szellőt, szivárvány árnyéka.
Legyél mellettem! Ne engedj el soha,
Forró csók hevében ölelj át még ma,

VISSZAVÁRLAK

2009.11.22.

Még vagy látom árnyékokodat.
Még vagy hallom a hangodat.
Látlak. Addig én is vagyok.
Ki tudja, meddig láthatlak?

Szeretem a jelenléted.
Szeretem a közelséged.
Szeretem az érintésed.
Elmész! Várom visszatérted.

Nem szeretek búcsúzkodni,
Nem szeretek elköszönni.
Nem szeretem, ha itt hagynak.
Ha elmész! Én visszavárlak.

A TITOK NYITJA

2008.12.12.

Libatollas párnak közt születtem,
Libatollból volt a takaróm.
Libáktól volt hangos az ég,
S csak libákról álmodtam én.

Ahogy nőttem, ahogy cseperedtem,
Hivatásos libapásztor lettem.
Gágogástól hangos a határ.
Rám mosolygott a vén napsugár.

Rohanó fellegek! Égi villámok!
Mért raboltátok el a Napot?
Messze zúgtak vészjelző harangok.
A sok liba hazagágogott.

Ünnepek jöttek. Jött a karácsony.
S több lúdból sült libapecsenye.
Édesanyám álmában is tudta,
Kinek-kinek mi a kedvence.

Édesapám az asztalfőn ülve,
Csak a KÖVÉR nyakát szerette.
Majd a fejét kettévágva mondta,
Ettől lettem okos gyerekek.

Megtaláltam én a titok nyitját,
Amit oly régóta keresek.
Gyerekeim s unokáim láttán,
A libamáját ÉN sem szeretem.

UTAZNI SZERETNÉK

2006.01.13.

Elmúlt éveimet le nem tagadhatom.
Nyugdíjas lettem, mint előttem oly sokan.
Engem is utolért a nyugdíjas nyavalya,
Szemem előtt lebeg tizenhat karika.

Ragályos betegség? Orvosi műhiba?
Elmúlt éveim jól megérdemelt jutalma.
Tenyérnyi papírra karikákat pingáltak.
Majd karikáimba dátumot kapartak.

Karikás papírom, forintos értékem.
Nemigen lett tőle vidámabb a kedvem.
Végre! Utazhatok nyolcszor oda-vissza,
Volános jegyeimnek csak fél pénz az ára.

A karikák láttán szemrevételeznek.
Írnak, pecsételnek, majd ellenőriznek.
Az ifjúság az, kik még észre sem vesznek,
Maradjatok ülve! Hisz ti még fizettetek.

Ünnepel a család. Az ünnepelt én vagyok.
Megint gyerek lettem! Ingyen utazhatok.
Utolsó buszjegyem, Volános emlékem,
Bearanyoztattam, bekereteztettem.

Hosszasan készülök rövid útjaimra.
Eszembe sem jut már, az a sok karika.
Állok az esőben, volánbuszra várva.
Erőtlen lábakkal botra támaszkodva.

Nyugdíjas álmaim már szertefoszlottak.
Elképzelt vágyaim szürke köddé váltak.
Nem kell a karika, és nem kell a pecsét.
Segítsetek! Én is utazni szeretnék.

CHARLIE A GÓLYA

Vörs. 2006.02.17.

Csendes még az eresz alja,
Nincs élet a kéményen.
Csak az öreg Charlie gólya
Didereg a fészében.

Hófehér táj, tiszta havas,
Hol késik a színes tavasz?
Fejem felett hólepel,
Istenem! Óh, ne hagyj el!

Vihar tépte otthonomban,
Kígyót, békát álmodom,
Korai havas tavaszban,
A múltból ábrándozom.

Ide köt fű, fa és virág,
Itt élek, VÖRS az én hazám.
Ez a föld a szülőföldem,
Itt nevelt föl jó anyám.

Én az öreg Charlie gólya
Veletek együtt élek.
Büszke vagyok rátok,
Ezért csak egyet kérek.

Bár nem kenyerem a kérés,
Ezért ne vádoljatok.
Néhány küzdelmes napomról,
Emberek! Gondoskodjatok.

Ha majd egyszer kislelumnak,
Örökre búcsút intek,
Pár szál fehér hóvirággal
Rám is emlékezzetek.

SZÍNES KÉP

2006.11.17.

Színes kép az ablakomba,
Ősz színezte aranylóra.
Csupa tarka színcsokor,
Madárdalos ,víg bokor.

Szél elhozza haragját.
Gyászruhát ölt a világ.
Jégvirág ül ablakomba,
A kép eltűnik azon nyomban.

FÜTYÜL A SZÉL

2006.11.19.

Őszi ködben füttyül a szél.
Nyárfa ágon furulyál.
Levél szőnyegen utazik
A megfáradt napsugár.

A fénytelen novemberben,
Sötét őszi fellegeken,
Egy-egy árva holló száll.
Kár! Hogy elmúlik a nyár.

Hol van már a nyári harmat?
A bódító virágillat?
Madárdal? A lenge szellő?
Tücsök daltól zizegő fű?

Kár, hogy néma a határ!
Még a jegenye csúcsáról
Sem látszik a napsugár.
Fénytelen a láthatár. KÁR!

MILYEN NYÁR AZ

2005.09.17.

Milyen nyár az,
Mikor keresni kell a Napot?
Tán összekevertem
A négy évszakot.

Dermesztő a hideg,
Az élet majd megáll.
Dideregve gyászol
Sok-sok fecskepár.

Tücsök nem ciripel,
Néma a határ.
Vajon hol világít
A szentjánosbogár.

Lesz-e kenyér?
Hallgat a mező.
Az egész bolygó
Egy nyártemető.

Búcsú. Búfelejtő.
Áll a búcsúbál,
Fentről búcsút int
Néhány gólyapár

Nyárból csak a lelkem
Mentett erőt.
Búcsúznak a fecskék,
Köszöntik az őszt.

TAVASZI HÓ

2004.02.14.

Lehullott a tavaszi hó,
Nekem már nem hiányzott.
Bánatosan, szomorúan
Keresem a lapátot.

Hol a lapát? Hova tettem?
Tán örökre elrejtettem?
Pedig tavaly még meg volt!
Egyre jobban havazott.

Fény tölti be a világot,
Nap kacag az ablakon.
Könnyeket ejt már az eresz,
S én keresem a lapátot.

Unom már a keresgélést.
A tavaszra gondolok.
A lapát is már előkerült!
S a hó már el is olvadtott!

SZERETNÉK FELEDNI

2004.02.11.

Szeretném hallani szellő lágy dallamát.
Szeretném érezni virágok illatát,
Szeretnék álmodni, szeretnék nevetni.
Szeretném a hajnalt csillagosnak látni.

Szeretném a napot magamhoz ölelni,
Szeretném a hullócsillagot elkapni.
Szeretnék sokáig szeretetet adni,
Szeretném a rosszat örökre feledni,

Szeretnék örülni mindég vidám lenni.
Szeretném a szívem hatalmasra tárni,
Szeretnék a nyugalom kapujában állni.
Szeretném a világot egyszer körbejárni.

Szeretnék repülni, gondokat feledni,
Szeretnék a mennybe útlevelet kérni.
Szeretnék békésen, égi útra térni.
Sok kívánság mellett szeretnék kérdezni.

Miért kell a szívnek oly sokat szenvedni?
Merre kell a jónak az elébe menni?
Lelki béke útját vajon hol találom?
Mikor hull a földre az égi csillagom?

TAVASZKÖSZÖNTŐ

2000.03.01.

A tavasz szüntelen kergeti a telet.
A tél hósapkával búcsúzva integet.
Már alig hallatszik utolsó sóhaja,
Hóvirág, ibolya, kikeletet várja.

Madár harsonától ébred a természet,
Melegszívű Naptól megindul az élet.
Lágy szellő követ mennyei harmatot,
Szikrázó napsugár megveri ablakod.

Halovány orcákra, forró csókot lehel,
Új erőre kapnak dolgos, szorgos kezek.
Tavaszi zsongásban a fák is táncra kelnek,
A bárányfelhő is kacéran integet.

Természet fölveszi zöldlevél ruháját,
Megsimogatod földre hajló ágát.
Itt van a tavasz! Ébren és álmomban.
Virágkoszorút fon szél fújta hajamban.

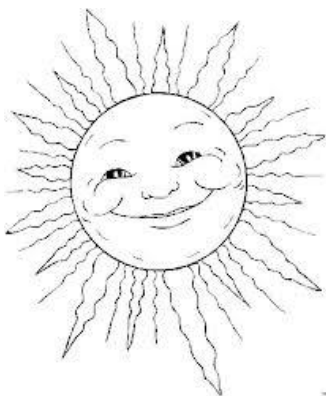
A NAP

2000.03. 03.

Szüntelen kószáló, kerge fellegek,
Szivárvány színűre festik a kék eget.
Harmatként mosolyt küldenek a földre,
Szikrázó fény ragyog, hunyorgó szemembe.

Rohanó tűzgolyó. Végtelen messzeség.
Keblemre ölelem sugárzó melegét.
Forró öleléssel simogat a karja,
Vidáman köszöntöm. Ő hangtalan és néma.

Bús-komor fellegek takarják mosolyát,
Vadszelek elűzik szikrázó sugarát.
Majd fénye föllángolt. Új erőre kapott.
Ébredj hajnal! Köszöntsd a NAPOT.

GYÖNGYVIRÁG

2002.01.11.

Gyöngyből van a lelked, gyöngyfűzér nyakadban.
Gyöngyvirág mosolyt küld csókos ajkadra.
Csengettyű csilingel hófehér lelkedben,
Gyöngyvirágos réten gyöngy ragyog szemedben.
Szellő fuvallatja, gyöngyöt szór hajadba.
Gyöngyvirágkoszorú lágyan átkarolja.
Zöldbársony ruháját lágyan simogatja,
Rabul ejt bódító gyöngyvirág illata.
Gyöngyvirág éneke, mély álomba ringat,
Hófehér gyöngypalást takarja álmodat.
Gyöngyből van a lelked, gyöngyfűzér nyakadban,
Gyöngyvirág csókot küld csókos ajkadra.

AZ ÉLETNÉL NINCSEN DRÁGÁBB

2001.03.29.

Oly nagy az én búbanatom.
Mérhetetlen a magányom.
Elég lenne csak a fele,
Mit bezártam bús szívembe.

Boldogságom megosztanám,
A bánatom megtartanám,
A Napot ha lehozhatnám,
Az egészet neked adnám.

A hangod, mit folyton hallom,
Nincs ennél jobb a világon.
A szívem, ha megfoghatnám,
Bizony Isten neked adnám.

Hozzád is csak magam járok.
Sírnak a temető virágok.
Ti virágok ne sírjatok!
Egyedül ti sosem vagytok.

Túl kevés mit neked adtam,
Mert a felét megtartottam.
Az életnél nincsen drágább,
Minden grammját neked adnám.

KIKELET

2001.12.31.

Sötét az éj, süvölt a szél.
Nincs még tavasz, de nincs már tél.
Ébren alszik már az élet,
Megtépázott madárfészek.

Ébredj! Alvó álmodozó,
Életadó szép kikelet,
Nap tüze melegítse föl,
Jéggé fagyott, hű szívedet.

Óh! Szunnyadó vén természet,
Legyen vidám ébredésed.
Könnyed legyen ég harmatja,
Hulljon nyíló hóvirágra.

LOCSOLKODÓ

2003.03 03.

Madár röppen ágról ágra,
Eljött már a húsvét napja.
Bőjti szelek elköszöntenek,
Új szerelmek szövődnek.
Tavaszi dal, virágillat,
Földi béke, lelki vigasz.
Rózsajaj illatával
Locsollak én virágszálam.
El ne hervadj én ibolyám.
Gyönyörűséges violám.
Bársonyos a hajad fénye,
Szívem egyetlen reménye.

NEM ÉRTEM

Unokám. 2003.03.03.

Folyton folyvást mást sem hallok!
Ha nem eszek, kicsi maradok
Kicsi már a kabát ujja,
Kicsi fejemen a sapka.
De a cipő a lábamon,
Nőttön nőtt, most egyre nagyobb.
Kicsi a mogyorós torta,
Kicsi a mogyoró rajta.
Az embert az esze viszi,
Most meg az ajtó lett kicsi.
Nagykabátzseb kicsi pénzel,
Nem érem föl ezt épp ésszel.
A tükröt én ki nem állom!
Nekem tetszik az alakom.
A kisebbek rám fölnéznek,
Tanácsot mondd, kitől kérjek?
Az is baj, ha kicsi vagyok?
Megnövök, és az maradok!

SZILVESZTER

2005. *2005.12.13.*

Szivárványszín szilveszter
Színesre festi az eget.
Csillogása szikrát szór,
Sok csillagot átkarol.

Szilveszter van! Mennyi fény!
Földről kapott égi lény
Simogatja az eget,
Fénysugárral integet.

Nézd a csillagos eget,
Fényesen zeng éneket.
Lila fátyol betakart
ezer szín csillagokkal.

Hova tűnt a sárga fény?
Hol van a csillagos ég?
Ezüst csillag messze száll,
Pihen égi pálmafán.

KARÁCSONYI ALKONYAT

2005.12.25.

Ezerágú Vén fenyőfa,
Rajta az ég csillaga.
Ontja sárga sugarát,
Ragyog tőle minden ág.

Karácsonyi alkonyat,
Karácsonyi hangulat.
Zöld fenyő az égig ér,
Rajta csillag ezer ég.

Karácsonyi alkonyat,
Karácsonyi hangulat,
Fenyőfámon nincsen fény,
Csak egy árva gyertya ég.

VICCES MONDÓKA

Bohn Istvánék 25. házassági évfordulójára.

Már huszonöt éve járom a világot,
Azóta viselem a menyasszonyi fátyolt.
Most megtaláltalak! Te csavargó, mihaszna,
Téged köröz már, egész AMERIKA.
Nézd! Mit adtál nekem! Az ég a tanúja!
Egy gyereket, nézd meg, kiköpött apja.
Gazdaggá tettem! Van saját kocsija.
Huszonöt évig gondoskodtam róla.
Most legyen a tied, hisz te vagy az apja.
Engem visszavárnak DÉLAMERIKÁBA.

ŐSZI SZÜLETÉSNAP

Bohn Istvánné, Marikának. 2001.09.19.

Őszi ruhát öltött a nyár derűs fénye,
Őszi homály szökött a kora őszi égre.
Őszi homályba vész a felhőnek árnya,
Fekete fátyolt ölt a Holdnak világa.

Ámulatba ejt a színes természet,
Mit magába foglal a földi enyészet.
Tücsökciripelés, néma madárélet,
Kósza bárányszerűen utaznak az évek.

Tarka levélszőnyeg, az ősz szövögeti.
Őszbe nyíló virág, ezüstös dér fedi.
Már fogytán az évek, élted félúton jár.
De a célig rád még sok meglepetés vár.

Maradj a családnak lüktető rugója,
Soha ne álljon meg az Óra mutatója.
Te vagy a fény, a Nap. Az éltető varázs.
Soha ne húljön ki szívedben a parázs.

A boldogság nálad legyen örök vendég,
Gond és a félelem elfelejtett emlék.
Szikra csak az égen, s szemedben ragyogjon,
Csillogó hajadra égi áldás szálljon.

Mosoly a szemedben, jókedv a szívedben.
A legszebb ajándék, élni szeretetben.
Álmatlan éjszaka után sem vagy fáradt.
Van, ki megvigasztal, ha gyötör a bánat.
Az élet múlandó, rég elcsépelet nóta.

Mennyi őszt elszállt már születésed óta.
Ha a századik őszt kopogtat be nálad,
Az ifjúság akkor csak szép emlék marad.

Ha már a hajadban őszt szálak vegyülnek,
Én akkor is tengeri jót kívánok tenéked.
Tündér dédunokád simogassa válad,
Ráncos kezeidre álmodban csókot ad.

PÜNKÖSDI RÓZSA

2004.05.20.

Kiskertemben kinyílott
A piros pünkösdi rózsa.
Minden virág illatosabb,
Fülemüle szebben dalol azóta.
Kékebb az ég, fű is zöldebb,
Szirmát bontja kertem minden virága,
Nekem hullajt harmatkönnyet,
Az a pompás, piros pünkösdi rózsa.

Rég elszórta már a szirmát kiskertemben
Az a pompás piros pünkösdirózsa,
Halkabb lett a fülemüle,
Szomorúbb a virág ének azóta.
Búsan dalol minden madár,
Vigasztal a tearózsa virága,
Szívemben még most is itt él,
Az a pompás piros pünkösdi rózsa.

NYÁRI ZÁPOR

2003.06.27.

Hova tűnt a nyári zápor,
Fátyolfelhője az égnek?
Tűzben ég a felhőtlen lég!
Kopár, sivár a természet.

Sem szellő, Sem báránfelhő!
Gyászruhát ölt a zöld mező.
Csaknem mélyálmát alussza,
Kétségek közt roskadozva.

Forró a nyár ölelése,
A napsugár bíborban ég.
Égi záport hön remélve,
Szivárványt csal a kék égre.

Mennyei kút ha megnyílna,
Könnye patakokba folyna.
Megtörne a gonosz varázs,
Lenne gazdag égi áldás.

Uram, kérlek! Nyisd meg szíved!
Tedd félre a büntetésed.
Legyen sötét égi honod,
Szórd a földre záporodat.

Öreg Isten ege alatt,
Imám talán vizet fakaszt.
Arcomról a derű, mámor,
Eltűnt mint a nyári zápor.

PIROSKA NAPRA

2006.02.16.

Nevemet ünnepli már az egész világ.
E színtől irul-pirul a legtöbb kerti virág.
Hogy lett enyém e név? Hogy lett tulajdonom?
Ez az én titkom volt! De most elárulom!

Van egy nap az életemben, mire nem emlékszem.
Ez az a nap, amikor én is megszülettem.
Víz alá tartottak. Tán észre sem vettem.
Nem értettem mi az, aminek örülnek.

Ámultak. Bámultak. Míg végül rám untak.
Már nekem is sok volt, így az ágy végébe dugtak.
Apám megszólalt! Ez olyan anyja fajta!
Nem volt választásom, így lettem PIROSKA.

Ez a név hozzám nőtt, mint tövishez a rózsza,
Én lettem a család öröme és gondja.
Mivel a nevemet nem én választottam,
Mégis megszerettem, már egészen megszoktam.

Köszönöm a szüleimnek, hogy PIROSKA lettem.
Ezt a kedves napot, megünnepelhetem.
Mennyi lányunoka! De egy sem PIROSKA!
Pedig az a barna! Az tiszta NAGYANYJA!

TEMPLOM TORNYA

2003.02.03.

Égig érő hegyek orma,
Integető templom tornya.
Harang szól, hallgató ima,
Átölel a suttogása.

Méla bú. Mély áhítat.
Lelki béke nyugtot ad.
Lentről jő, és mennybe száll,
Lelkem vergődő madár.

Égi béke hangja száll,
Földi béke rád itt vár.
Templom kapuját kitarja,
Hű lakóját hazavárja.

ÓDA

2003.03.03.

Roskadoznak ágaim,
Hervadnak virágaim.
Élek életem delében,
Vagyok írásom hevében.

Tollba mondom verseimet,
Titkolom érzelmeimet.
Ismeretlen fogalom,
A mély lelki nyugalom.

Feketén fehérre írva,
Sziporkázó halk kritika.
Idő, bánat, örömöda,
Rábízom az utókorra.

LABDARÓZSA

2003.05.20.

Lágyan ring a déli szélben
A hófehér labdarózsa virága.
Harmat hull az integető,
Bólogató labdarózsa ágára.
Labdázik, hintázik,
Vékony ágán tornázik.
Csüngő virág sudár ága,
Tarkaszárnyú, fecskefarkú
Pillangó száll reája.
Égi szellő fuvallat,
A holdvilág elringatja.
Bólogatva köszöntget
A hófehér labdarózsa.
Rigófüttyre felelget,

GYALOGÚT

Erre út, arra út,
Hova fut a gyalogút?
Erre virág. Arra kút,
A bokorba zöld gyík fut.

Rigó fütyül, hív a kakukk,
Merre visz tehozzád az Út?
Árkon-bokron, szellőszárnyon,
Madárdallal hozzád jut.

Erre út, arra út,
Levegőben hol az út?
Égi madár hova jut?
Hegyen-völgyön, vízmosáson
Az őzike hova fut?

Erre út, arra út,
Minden ember, minden állat
Egyszer úgyis célba jut.
Kitaposott hegyi ösvény,
S a gyalogút hozzád fut.

ŐSZI HEGYEK

2002.10.02.

Elfáradt a nyári meleg.
Ködborított őszi hegyek.
Tarka már a fának lombja,
Szines levélbokrétája.

Fénytelen Nap, őszi szelek,
Virágoktól elköszönnek.
Visszaint hegyek ormáról,
Bokrétát köt ősz havából.

Őszbe hajlott már a táj.
Megőszült már a határ.
Nyári élet őszbe szökött.
Nyári harmat ősznek köszönt.

Napfény sincs már csak ború,
Virág helyett sárgalombos
Tölgyfából font koszorú.
Itt van az ősz, és a néma bú.

MAGÁNY

2002.02.06.

Nem látom, pedig közel van.
Sőt álmomban is Velem van.
Bárhol járok, ő csak követ,
Ha bús vagyok, ő sem nevet.
Ajtót nyitok, elém oson.
Énrajtam csüng némán, vakon.
Ő, kit nem lehet letenni,
Sem szívemből kitörölni.

Roskad tőlem gyenge vállam,
A gyógyírt rá hol találom?
Nincs rá orvos sem patika,
Mely a csúf kórt meggyógyítja.
Nem ragályos, de veszélyes,
Betegség mi egyszemélyes.
Nem lehet hozzá beszélni,
Mert ő arra nagyon kényes.

Nincs fénykép, mi megőrizné
Láthatatlan, konok arcát.
Nincs fegyver, mivel megvívnam
A magányosság végső harcát.
Nincs rosszabb, mint a magányosság,
De őt nem lehet legyőzni.
Sokan vagyunk, kik cipeljük,
E terhet nem lehet letenni.

De ha lesz még csöppnyi erőm,
Megpróbálom őt elhagyni.
Mért kell mindég egyfolytában,
Éjjel-nappal vele élni?
Nagy úr a magány, de velem marad,
Az élet komisz tud lenni.
Imádkozzunk az Istenhez,
Ő nem fog magunkra hagyni.

HARMADIK ÉVEZRED

2002.01.01.

Harmadik évezred első ébredése,
Kétezer éves múlt örök ünneplése.
Minden fényben úszik, hangok égisz érnek,
Ünnepel a világ, szól mennyei ének.

Nap sem tündökölt mindég a kék égen.
Sokszor nem ragyogott csillag a sötétben.
De csodás a világ. Csodás a természet,
Istentől kaptad e páratlan kincset.

Egy porszem vagy, mégis oly nagy tudsz lenni!
Igazgyöngy mit kaptál, próbáld megbecsülni.
Küzdelem az élet. Soha nem ér véget.
Pedig már elhagytál, bő kétezer évet.

Úristen, hogy tudtál ily csodásat alkotni?
Világmindenséget csillaggal takarni?
Kétezer év után nincs hozzá hasonló,
Kétezer év után, vidám és szomorú.

Harmadik évezred. Múló évszázadok.
Elfelejtett és megvalósult álmok.
Békét a világnak! Békét a népnek.
Hány évtizedet kell, addig még megélnéd?

Istentől kaptad e gyönyörű ékszert.
Ne hagyd elveszni! Ha kell, küzdj meg érte!
Utókor fogadd el az új ezer évet!
Vigyázz rá! Őrizd meg ezt az ÖRÖKSSGET!

SZILVESZTER

2001.01.10.

Minden fényben ragyog. Ég és föld szikrázik,
Távol a sötétből őrült fény cikázik.
Búcsúzik az ó év, itt van a szilveszter!
Éjfél van, elköszön a vénséges kétezer.

Hangos robajjal jő. Hegyeken áthatol.
Kezeit kinyújtja, megölel, átkarol.
Lelked mélyén a múlt, jövő a szívedben,
Fájó emlékeid hagyd a múlt ezredre!

Még csak most kezdődött, máris vége lett.
Éppen hogy megszokta füled a kétezret.
Most kívánok boldog kétezret, meg egyet,
Vidáman ünnepeljük a harmadik évezredet.

Harmadik évezred! Múló évszázadok!
Veletek ünnepelnek a hullócsillagok.
Most hogy itt vagy, élted szikrázzon, ragyogjon!
Jövő nemzedékre, békeséget hozzon!

ZÖRGET A TÉL

2004.01.24.

Recseg, ropog a fa ága,
Homályos az ég világa.
Szürke reggel, sehol kékség,
Ködruhát ölt a messzeség.

Hegyek, völgyek köddé válnak,
Tél szaga van már a tájnak.
Télruhát ölt a téli táj,
Messze jár már a tarka nyár.

Szél zenéjét tisztán hallom,
Zörget a tél az ablakon.
Fittyet hány a napsugárra.
A tél szagú őszi tájra.

Hófehér a tél világa,
Elbűvöl a hó csillogása.
Nagyot köszön a november,
Isten hozott vén december!

SZÍNES KÉP

2006.11.07.

Színes kép az ablakomban,
Ősz színezte aranylóra.
Csupa tarka színcsokor.
Madárdalos, víg bokor.

Szél elhozza haragját.
Gyászruhát ölt a világ.
Jégvirág ül ablakomra,
A kép eltűnik azon nyomban.

HOL A TÉL

2010.01.10.

Hópelyheket hord a szél,
Talán eljön már a tél.
Fekete a karácsony,
Gyászos az én világom.

Elkelne a hósuba,
Földtakaró hóbunda.
Zörget már a hóvirág,
Bimbót bont a barka ág.

Megbújik a csendvilág,
Didereg a holdvilág.
Kint honol a némaság,
Halk a balga télvilág.

ŐSZ

2007.11.08.

Repülnek a falevelek,
Mint rab madár, ki útra kél,
Eltűnt már a virágillat,
A szellővel szárnyra kél.
Kopár, sivár az őszi táj,
Égi vándor tovaszáll.
Őszi harmat, deres táj,
Gyere vissza meleg nyár!

ÚJ ÉLET SZÜLETIK

2001.01.08.

Új élet születik, Istenem de Vártad.
Mint fa a gyümölcsét, testeddel takartad.
Érzed a melegét. Magadhoz öleled.
Nézed, simogatod. Boldogan becézed.

Csendes szuszogása. Gondtalan az álma.
Megdobban a szíved, ha szemét kinyitja.
Fölbred. Nyújtózik, ásít majd elalszik,
Hisz ő egy kisember! Élő és létezik.

Rávilágít a Nap. Hisz ez egy kész csoda.
Csillagokkal ébred. Muzsikál a hangja.
Istenem! Hol vagyok? Fölriadsz álmodból!
Meghallod-e hangot bármilyen távolból.

Elszunnyad minden. Csend borul szobádra.
Ő meg tündérekkel játszadozik álmában.
Amikor a Nap újból fölébreszti,
Ezt a színjátékot, mindég megismétli.

Üres a szoba, mint a fecskefészek,
Ő is kirepült, és máshol rakott fészket.
Napok, hetek múltak, elszálltak az évek,
Rég elfelejtetted a tündérmeséket.

Az első szó anyu! Az a kedves mosoly!
Keze érintése ott van az arcodon.
Ilyen ajándékot senki nem tud adni!
Szereped átadod! Ő fogja folytatni.

ÚJ ESZTENDŐ

2007.01.03.

Vén december kapujában
Didereg a január.
Szilveszteri hangulatban
Ünnepel a nagyvilág.

Hangtalanul kacag a Hold,
Szárnyalnak égi angyalok.
Minden a feje tetején áll?
Szállnak földi csillagok.

Pálmafa a sötét éjben?
Hangja, fénye kavargó!
Ezüst színű ágairól
Hullnak kéklő csillagok.

Vén szilveszter kapujában
Kopogtat az új idő.
Olyan hangos. Olyan vidám.
Ébred az új esztendő.

HOL VAN A TÉL

2007.01.02.

Jaj de kopár! Hú de rideg!
Hol vannak a havas hegyek?
Még a hideg is valahol
Hegyen-völgyön túl barangol.
A napsugár a kék égről
Csúfot űz a szürke télből.

LEGYEN TÉL

2005.01.20.

December van, nem havas,
Pedig tél van, nem tavasz.
Nem havas az út pora,
Nem csúszik a korcsolya.
Nem csüng jégcsap az ereszen,
Ez nem is tél, csak december.

Tán elloptak a telet?
A hóember hol lehet?
Ablakon nincs jégvirág!
Fejtetőn áll a világ!
Hó helyett csak szél susog,
Havas tájról álmodok.

Ha december van legyen tél!
A természet akkor is él.
Legyen hó a hegy sipkája!
Hóból hóember kabátja!
Akkor lesz igazi tél,
Ha havat hord majd a szél!

ÉLNI AKAROK

2005.09.16.

Megszülettem, tehát élek!
Én itt a Földön vagyok.
Engem is számon tartanak.
Mert én élni akarok!

Élvezem az életet,
Pedig csak egy pont vagyok.
Ami engem ide köt,
Fák, madarak, virágok.

Életem láncza elszakad,
De én nem panaszkodom.
Fáj, ha búcsút intek,
S fáj, ha tőlem búcsúztok!

Mi dolgom van itt a Földön?
Ki tart számon, hogy vagyok?
Megköszönöm, hogy még élek!
Mert még élni akarok.

ÍGY ÉLÜNK

2004.12.14.

Jégbezárt világban élünk.
Szomorú a bús magány.
Az égi fény nyugalmat ad,
A boldogság távol áll.

A szép emlék megvigasztal,
A csend lágyan átölel.
A szeretet meggyógyít,
Megnyitja a szívedet.

A szegénység legyen fogalom,
Mi jó szóval pótolható.
A kérés a szükséges rossz,
Nincs más hozzá hasonló.

Ha a léted olykor teher,
A mennyei hang fölemel!
A bánatod, ha takarod,
Áldott legyen minden napod.

Elviseled a kudarcot,
Ha éhezel, akad kenyér.
Örök társad a jóakarát,
Adjál! Az egy főnyeremény.

Rejted, ha könnyes a szemed,
Imádkozz! Tán lesz segítőd.
Honnan kapsz majd segítséget,
Mikor már fogytán az erőd?

SZERETET ÜNNEPE

2004.12.16.

Már leszállt a téli alkony,
Üzennek az égi fényes csillagok.
Mit susog az öreg fenyő?
Karácsonykor a szívekbe
Költöznek az angyalok.

Aranycsillag ragyogásban
Fürdik minden fenyő.
A szeretet szent ünnepén,
Szikrázó gyertyafényben,
Ünnepel a nagyvilág.

Karácsonyi fenyőágon
Ezerszínű gyertya ég.
Ezüstfenyő ékessége,
Csengettyű csilingelése,
Nem hallani szebb zenét.

Áldott legyen a karácsony.
Öröm legyen az elhagyott szívekben.
A szeretet szent ünnepén
Egy-egy örök, fénylő csillag,
Tündököljön a mosolygó, a csillogó szemekben.

SZÁLL A PIHE-PUHA HÓ

2001.12.16.

Száll a pihe-puha hó,
Csillogása ragyogó.
Fenyőágon megpihen,
Beköszönt a december.

Száll a pihe-puha hó,
Csengőszánon télapó.
Fény szökik ki az ablakon,
Mily közel vagy szent karácsony.

Száll a pihe-puha hó,
Ezüstcsillag takaró,
Karácsonykor az ablakon
Kukucskálni, jaj de jó!

Száll a pihe-puha hó,
Fehérbunda takaró.
Égi fényben, angyalszárnyon,
Békét sugall a karácsony.

Száll a pihe-puha hó,
Karácsonyfa ragyogó.
Mennyi titok. Mennyi álom.
Áldás, öröm a karácsony.

GÁZLÁNG

Gázpróba. 2002.12.14.

Legyen e láng örök. Legyen melegsége.
Köszöntse a Nap, a Hold is ünnepelje.
Susogó lángja égig kapaszkodjon,
Pattogó szikrája, mint tenger hullámozzon.

E láng mindig égjen, szelíden ragyogjon!
Szerény otthonodba békeséget hozzon.
E láng melegségét érezd a szívedben,
Öleljen keblére hangulatos fénye.

E láng legyen élet! Soha ki ne haljon!
Fénye a sötétben ezer szikrát szórjon.
Ha csak egy szikra is marad meg belőle,
Lobbanjon lángra, és legyen küldetése.

Erőszakos lángja suhog és morajlik.
Ő, ki a mélyből jött, s az égbe kívánczik.
Szellőszárnyon száll, csillogó szikrája,
Arany lánggal lobog égő koronája.

Eltűnik a szikra. Halványul a lángja.
Majd megszelídül hangos morajlása.
De a láng ÖRÖK, mint népek zenéje.
Ölelje otthonod e tűz melegsége.

MAGYAR VAGY

2002.12.05.

Bárhol a széles világon,
Hol ember él közel s távol.
Zászló lobog, hol sírt takar,
Szíved mindég legyen magyar!

Egy maroknyi magyar népnek
Magyar föld a szülőanyja.
Kárpáton túl s a nagyvilágon,
Szíved ott is legyen magyar!

Magyar minden madár dala.
Magyar a harangok szava.
Magyar a tél. a kikelet!
Szívedben magyar vér lüktet.

A Nap is fényesen ragyog.
Mindég hullnak csillagok.
Ezerszínű zászló között,
Háromszínű zászló lobog!

Bárhol e széles világon,
Hol ember él közel s távol,
Zászló lobog, hol sírt takar,
Szíved mindég legyen magyar!

KÖDBE BORULT

2002.12.05.

Ködbe borult már a táj.
Elpirult a napsugár.
Könnyet hullajt esthajnalra.
Szomorú az éj csillaga.

Ködbe borult már a táj.
Villanydróton fecskepár.
Csirip-csirip csivitelik,
Hova tűnt a forró nyár?

Ködbe borult már a táj!
Levegőben gólya száll.
Elüldözi az őszi szél,
Visszavár a forró nyár!

OKTÓBER

2002.10.25.

Október van, ősznek hava,
Kopogtat az ablakomban.
Az őszi szél nyarat kerget,
Borzol minden falevelet.
Fütyörészve vadul robog,
Reszketnek a fák a bokrok.
Az őszi szél kacag, nevet,
Minden fűszál bele remeg.
Sötét az éj, deres a táj,
Hova tűntél ó meleg nyár?

RÉGI SZÉP KARÁCSONY

2005.01.04.

Óh, áldott karácsony,
Szent ünnep mi régen.
Ezüst szán csilingel
A csillagos égen.

Földi csillaghullás.
Karácsonyi ének.
Betlehemi játék.
Varázslatos fények.

Mégis más lett minden!
Hangosak a fények.
De a régi gyertya lángja,
Szeretetben égett.

Más volt az ünnep.
Több volt a szeretet.
Pompa és csillogás,
Csak a szememben égett.

Nem csilingelt aranycsengő,
A zöld fenyőt csillogónak láttam.
S én azt az árva fenyőt
Hányszor körbe jártam.

Hol vannak a régi
Fehér karácsonyok?
Ezüstszínű jégcsap!
Jégvirágos ablak.

Hova tűnt a szánkók
Hangos csikorgása?
Ragyogó holdvilág
Csendes mosolygása?

Hova tűnt a régi,
Hófehér karácsony?
Tán örökre elszállt
Égi angyal szánon?

Hulló fenyőágot
Én megsimogatom.
Rég volt, mikor azt az áldott
Szent karácsonyt vártam.

ARANYVIRÁG

2000.05.16.

Aranyeső aranyágán
Aranypalást minden szálán.
Aranyszellő becézgeti,
Aranyharmat dédelgeti.
Kincset érő arany lombja,
Aranysármány aranyhangja.
Sárga csőre nem látszik,
Aranyhangja trillázik.
Zöld, majd ismét sárga lombja.
Szél lombozza, hó takarja.
Elnémul a madár hangja.

FEKETE DECEMBER

2007.01.01.

Itt van a december,
Hol van a fehér hó?
Hintón száguldozik
Ősz Mikulás apó.

Köpönyege piros.
Jó nehéz a zsákja.
Krampuszával ő
A világot bejárja.

Csengettyű csilingel
Pejparipa nyakán,
Holdvilág lámpásán
Csillagfény muzsikál.

Én is a mikulást
Kíváncsian vártam,
De fekete karácsonyt
Én még sosem láttam!

FENYŐFA

2001.12.01.

Fenyves erdő fenyőfája
Fázik a zord éjszakában.
Eső veri, szél tépázza.
Tű bundáját hó takarja.

Fenyves erdő fenyőfája,
Megborzong az éjszakában.
Lesújt rá a hóhér bárdja,
Lehullik a hóbundája.

Fenyves erdő fenyőfája
Elalszik az éjszakában.
A holdvilág betakarja,
Aludj erdő fenyőfája.

Fenyves erdő fenyőfája,
Csillogó már tűruhája.
Beragyogja otthonodat,
Megszépíti álmaidat.

Fenyves erdő fenyőfája
Fürdik a boldogságban.
Csillogása, ragyogása
Szétárad a nagyvilágba.

Fenyves erdő fenyőfája,
Nincs már fénye, csillogása.
Lehullik a tűruhája,
Eltűnik a föld porába.

KARÁCSONY

1999.12.28.

Itt ülök a sápadt gyertyafényben.
A tűz pattog az óra meg ketyeg.
A zöld fenyőnek mennyi ékessége,
Gondolatom messze elmereng.
Oly sok szép karácsony múltó emléke
Örök, mit soha el nem feledek.
Most jut eszembe, mi mindennek vége.
Az ifjúság elszáll. A sír közeleg.
Borult éjszakában a Hold is haloványabb,
Fényüket veszti a csillagok.
Új évezred jön. Kétezret írunk holnap,
S a jövő ébred új hajnalon.
Legyen boldogság, a világon béke.
Otthonod ragyogja be, a Nap drága fénye.

SZÉL

2004.12.12.

Megfosztotta levelétől
A fa ágát rég a szél.
Szomorú a benti magány,
Kint vidám a havas tél.

JANUÁR

2003.01.15.

Óh! Te öreg, zord január!
Hova vitted a Napot?
Nemrég még az égi havas
Függöny felett ragyogott.

Ébredésnél világított,
A hidegben simogatott.
Ezerágú fénysugara,
Bánatomban vigaszt nyújtott.

Integető hegyek orma
Visel fehér kalapot.
A hófehér csillogástól
Most sem látom a Napot!

Bánatomtól lelkem reszket,
Szemem könnytől áztatott.
Nem tudom, hogy merre menjek,
Hol találom a Napot?

Fáradt lábam jobbra indul.
Szél állja az utamot,
Ha balra fordulok,
Hóhegyekbe akadok.

Jobban járok, ha a meleg
Kályha mellett maradok.
Óh! Te öreg, zord január,
Hozd már vissza a Napot!

AZ ÉG ÖRÖK

2003.02.03.

A csillag az égen
Nem csak neked ragyog.
Csörgedező patak
Nem csak neked csobog.
A fa mely álmában
Rügyét bontogatja,
Hóvirág harangját
Még csak hangoltatja.

Ne hidd, hogy a tavasz
Neked nyit ablakot,
Ne mondd, hogy a virág
Neked nyújt illatot.
Nem kell, hogy csak rólad
Szóljon ez a nóta,
Ne rajzoljon a gond,
Ráncot homlokodra.

Az igaz szív
Csak teérted dobog.
A pirkadó hajnal
Csak teveled boldog.
Az ÉG ÖRÖK,
Mely feletted ragyog.
De ne akarj lehozni
Soha egy csillagot!

ZÖRGET A TÉL

2004.01.24.

Recseg, ropog a fa ága.
Homályos az ég világa.
Szürke reggel. Sehol kékség.
Ködruhát ölt a messzeség.

Hegyek, völgyek köddé válnak.
Tél szaga van már a tájnak.
Télruhát ölt az őszi táj,
Messze jár már a tarka nyár.

Szél zenéjét tisztán hallom.
Zörget a tél az ablakon.
Fittyet hány a napsugárra,
A télszagú őszi tájra.

Hófehér a tél világa.
Elbűvöl a hó csillogása.
Nagyot köszön a november.
Isten hozott, vén december.

KARÁCSONY

2002.12.05.

Hópihe száll égi szánon,
Megpihen zöld fenyőágon.
Majd elszökken, szálldos tova,
El ne késsen karácsonyra.

Hóbundától roskadozik
Ezüsterdő fenyőfája.
Gyöngyfüzérrel álmodozik
Csillagfényes éjszakába.

Hótakaró, puha párna,
Megvalósult fenyő álma.
Csillagos éj, angyalszárnyon
Megérkezett a karácsony.

Karácsonyi fényben csillog,
Ezüst erdő fenyőfája.
Áldott! Mennyei ragyogás!
Karácsonyi éjszakában.

Mennyi fény! Mennyi ragyogás!
A földet bearanyozza!
Ezüstfenyő ezüstcsúcsa,
Csillagokig kapaszkodna.

De békesség csak ott lehet,
Hol ember él, szeret, remél.
Szívhez szóló halvány mosoly
Fenyő alatt aranyat ér.

Szent karácsony éjszakája,
Gyertyafény mi neked ragyog.
Szeretet, mit sokszor kaptál,
Igaz szívvel tovább adod.

Csengettyű szól, harang csendül,
Csillagfény, égi üzenet.
Karácsonyi gyertyafénynél,
Legnagyobb kincs a szeretet.

A TÉL

2003.01.10.

Holdvilágos hajnali fény
Ezerhangú zenére kél.
Táncra perdül, úgy csilingel,
Kecses lábbal vígan szökdel.

Eltűnt a felhő az égről,
Kékmadár elszállt a légből,
Elnémult a világ zaja,
Néma a madarak dala.

Fehér felleg, fehér fátyol,
Vészes csend közel és távol.
Semmi kékség, semmi fények,
Néma csendben halk az ének.

Zúzmarás tél, földi mámor,
Jégcsap csengő, csipkés fátyol,
Hófödte föld, hólepte ég,
Vadludaktól megszürkült lég.

Könyörtelen, zord, rideg tél,
Vad haraggal füttyül a szél.
Dacol nappal, dacol éjjel,
Versenyt fut a vad hideggel.

Megnyílik az ég kapuja,
De jó is a havas dunyha.
Csillagos ég, ablakból fény
Hópárnára nyugodni tér.

HALOTTAK NAPJÁRA

2001.11.17.

Temetőkert egy néma, bús regény,
Elfáradt lélek végcéljához ér.
Fájdalmas némaság, örök pihenés,
Hol béke van és nincs szenvedés.

Égig érő sóhaj. Néma sírhalom.
Értelmetlen jaj. Örök fájdalom.
Élő virágtenger. Égő gyertyaláng.
Örök haza hol nyugalom vár.

Égő gyertyaláng. Mohás néma sír.
Ezernyi ösvény itt végéhez ér.
A lelki nyugalmat itt megtalálod,
Kezedben hervadó, haldokló virágok.

Hív a némaság, mardossa lelkedet.
Csend és magány, érte hull a könnyed.
Virág egy halom. Föld mi a tied.
Fáj a némaság, megfog és nem ereszt.

Szél verdeste, kőbevéssett szavak.
Itt nincs hajnal, és nincs alkonyat.
Halk zokogás. Ima. Kisírt szemek.
Kialvó gyertyaláng. Még élő lelkek.

Földi fényben szikrázó csillagok,
Néma sírkert, neked ragyog a Hold.
Fájdalmas némaság, örök pihenés.
Hol béke van és nincs szenvedés.

VIHAR A TÁTRÁBAN

Orkán. 2004.12.12.

Haldoklik a magas Tátra.
Körtáncot jár a forgószeél.
A haldokló fenyőfákra
Gyászlepel hull, hófehér.

Olyan kihalt, olyan sivár,
Csendben, némán zokog a táj.
Meghalt élet. Kihalt fények.
Szívet tépő, fájdalmas képek.

Romokban hevert emlékek,
Köddé foszlott szép remények.
Szivárványszín vízesés,
Hol magányos fenyő él.

A távolból bús madárdal.
Hósipkás siralmas táj.
A hófödte TÁTRA csúcsa,
Sebzetten is reánk vár.

NOVEEMBERI SZÉLVIHAR

2004.12.12.

Egy novemberi délután
Rohan a szél a fény után.
Nem simogat. Nem dorombol.
Haragjában vadul tombol.

Háztetőkön áthatol,
Minden ágat átkarol.
Kapaszkodik földbe, égbe,
Lobbanékony légi fénye.

Átlép minden földi árnyat,
Dübörögve tördel fákat.
Szertefoszlik minden fény,
A sötétség hangja kél.

Zúgva zörget, nem kopog.
Mint vad orkán, konok.
Ráborul az ég a földre.
Bűneiért meglakol.

Reményt kelt a fényesség,
Földet simogat az ég.
Tova tűnt a zúgó vihar,
S a fény újra visszatér,

A TISZA

Ciánmérgezés. 2000.03.06.

Zavaros a TISZA, hullámozó a habja.
Szomorúan nézem, van-e még hatalma?
Hol van szökesége? Hol van a vadsága?
Van-e még élete? Van-e még álma?
Haldoklik a TISZA, védtelen és béna.
Élettelen mélység, ami befogadja.
EMBER! Te tetted ezt! Lásd be a vétkeidet,
Istentől elnyered, méltó büntetésed.

HARAGOS TISZA

Árvíz. 2000.03.13.

Messziről harang szél, rohan a vén TISZA,
Versenyt játszik a tajtékzó habokkal.
Parttalan medrében ,fodrozó hullámok,
Mint háborgó tenger ,szilaj, vad, és bátor.
Zledő természet. Eltűnő alkonyat, Szédítő habok közt
,nincs már nyugodalmad. Nem tudsz harcba szállni
gyilkos hullámokkal, léted vergődik, csillogó
habokkal.
Vad rohanásod, nincs ki megállítsa,
Szilaj morajlásod, nincs ki lehalkítsa,
Hullámozó tajtékod, nincs ki lovagolja,
Panaszos éneked, nincs ki meghallgassa.
Szomorú fűz alatt leled halálodat,
Virágillat, napfény fedí koporsódat.
Partod fohászkodik egyre magasabbra,
Patakozó könnyeid, nincs ki befogadja.
Megvadult, vén TISZA, legyen még barátod!

Legyen békés medred, ne legyen haragod!
Legyen virágszőnyeg és árnyékos partod!
Szívem elfelejti, vad dübörgő hangod.
Ha sok volt a bűnöd, és nagy a vétséged,
Bocsássa meg ISTEN! Ne büntessen téged.
Átölel a Nap. Vesd le büszkeséged.
Ne legyen hullámsír örök székeséged.

SÁNDOR - JÓZSEF - BENEDEK

2000.03.19.

Hol vagy SÁNDOR, JÓZSEF? Gyere te BENEDEK!
Felvidul a lelkem, ha hallom nevetek.
Vagy lassan bandukolsz! Vagy nehéz a zsákod?
Ha nem igyekszel! Meggörbül a hátad.

Te vagy, ki a fagyos telet elüldözi,
Te vagy, ki az üde tavaszt felkösztönti.
Nem tudom, mért késel? Nincs még élet benned?
Vagy nehéz zsákodat nagyon bekötötted?

SÁNDOR! Ha te eljössz, követ majd a többi.
Lesz, ki a zsákodat segít majd kikötni.
A fagyos szíveket te fölmelegíted,
Gyenge életüket te megerősíted.

Gyere SÁNDOR! JÓZSEF! Hallom a léptedet.
De te sem maradj le! Köszöntelek BENEDEK.
Kiálts a felhőkig, tárd ki a szívedet!
Hozd el a világnak éltető meleged.

FOGADD NÉVNAPODRA

2002.10.28.

Új vendég közeleg, az idő meg nem áll.
Őszi szél kopogtat, búcsúzik már a nyár.
Virágos kikelet fejét őszbe hajtja,
Őszillatú erdő lombját siratja.

Kesze-kusza szőlő rázza lombruháját,
Kacag a rigó, mutogatja báját.
Bár az ősz, búskomor, vidámság vesz körül,
Csendüljön a pohár! Feledj! Ne vess! Örülj!

Hidd el, nem csak borral lehet ünnepelni!
Szeretném e napot szívből köszönteni.
Forrjon az új bor! Éljen neved napja!
Versem színes virágcsokor. Fogadd névnapodra!

TŰZPIROS MUSKÁTLI

2001.09.28.

Kicsiny ablakomban muskátli virágzik.
Virágtól az ablak szinte ki sem látszik.
Tűzpiros muskátli tűzpiros a lángja.
Virágkoszorút fon, sötét ablakomra.

Kitárul az ablak zsalugáter szeme,
Huncut napsugár rajta betekintget.
Minden bezárt ablak, legyen tárva-nyitva,
Ne hulljon könny a muskátli virágra.

Tűzpiros muskátli! Csodálom színedet!
Ébreszd föl a bánatos szíveket.
Piros muskátli! Szórd szét virágodat.
Hintsd a lábam elé piros szirmaidat.

Muskátli virágok! Eresszétek be a Napot!
Nyissatok ki minden bezárult ablakot.
Sötétségtől a fény ne legyen elzárva!
Ne hervadjon el a muskátli virága!

Tűzpiros muskátli, ha tudnál beszélni,
Mennyi csodáról tudnál te beszélni!
Veled ábrándoznak a hulló csillagok.
Szeresd a tűzpiros muskátli virágot!

Beborult már az ég. Muskátlit sem látom.
Sötétség pihen az üres ablakon.
Csend és a magány bánat okozója,
Szomorúan néz a muskátli virága.

Elbúcsúzott a muskátli virága,
Reménység köszön a kicsiny ablakomra.
Bezárul az ablak zsalugáter szeme.
Nincs piros muskátli, már csak az emléke.

IRKA

2002.02.02.

Irka csak egy papíros,
Betű rajta száz csinos.
Neked írok százat,
Meg még valahányat.

Százszor terád gondolok,
Százszor rólad álmodok,
Százszor simogatom kezed,
Százszor említem a neved.

Valahányszor rád gondolok!
Valahányszor csak álmodok.
Ha simogatom a kezed,
Ajkamon csüng a te neved!

SIETEK ÍRNI

2003.02.02.

Az iskolát rég kijártam,
Mégis túl keveset írtam.
Ősi világ jövő képe
Emlékemben van bevésve.

Mennyi szépet, jót reméltem,
Élek gazdag álmokképben.
Hitben éltem, szépre vágyom,
Múltam a jövőnek adom.

Gazdag mező, bő aratás,
Megszédít a betűvarázs.
Én nem tudok gyorsan írni!
Szeretnék sokáig élni.

Hatalmas könyv szélén állok,
Melyben sok-sok betűt látok.
E könyv az élet ÁBÉCÉ-je,
Mikor érek a végére?

Nem akarom átlapozni,
Szeretném még kiolvasni,
Minden betű egy-egy regény,
Szívemben még él a remény.

Ha a könyv végén járok!
Várhatnak RÁM égi álmok!
Jövőm nem tudom megjósolni,
Ezért SIETEK ÉN ÍRNI.

TECHNIKA VÍVMÁNYA

2000.02.21.

Ha magányosan élsz, akkor sem kell sírni.
Nem új csodáért a szomszédba menni.
Kitárul előtted a nagyvilág tere,
Kézzel fogható a technika ereje.

Tekervényes drótkéz küldi a hangodat.
Úgy tartod kezedben, mint egy virágszálat.
Világi fény és hang tölti be otthonod,
Ne szállj harcba vele, nem érti hangodat.

Megnyílt az űrben a temető kapuja.
Ha Ügyes vagy, vehetsz még telket a Holdra.
Ne légy telhetetlen, védj az egészséged.
Ha teheted, válaszd a földi életet.

ÉJSZAKA

2000.03.24.

Elteszem holnapra, fáradt testem, lelkem.
Mélyen átgondolom eddigi életem.
Hunyorgó szemem kerüli az álom.
Álmatlan éjszakán éberem álmodom.

PÓKHÁLÓ

2000.02.22.

Álmaim, vágyaim boldogan tervezem.
Mint pók a hálóját, úgy szövögetem.
Ezüstös pókháló harmatos reggelen.
Végtelen útvesztő hullámozó tengeren.

Pókhálóként reszket vihar tépte lelkem.
Fénytelen csillag ül mély tekintetemben.
Vihar megtépázta pók fonta hálómat.
Éj leple takarja régmúlt vágyaimat.

Eltévedt kósza szél kerget pókhálókat.
Tüzes napsugár nyit rajta ablakokat.
Reszkető pókszív halkan feljajdul.
Fénytelen semmiként mélységes porba hull.

Lesz csillogó hajnal, pókhálónak fénye.
Harmatcsepp tekintszen fel rólad az égre.
Napsugárral együtt szövögesd hálódat.
Holdvilág vigyázza pókhálóálmodat.

NÉGY LÁBA VAN

2001.01.03.

A szemed kék, mint az ég.
A nadrágon nadrágfék.
Három nap az egy esztendő,
Négy lába van az a szék.

A madarat a tolláról...
Kétszer kettő sosem három.
Lassan járj, tovább érsz.
Négy lába van az a szék.

Ki korán kel, aranyat lel,
Nem mind barát, aki ember,
Rossz szomszédság török átok,
Négy lába van az a szék.

A vaktyúk is talál szemet,
Vermet ásol, beleesel.
Rossz szomszédság török átok.
Négy lába van az a szék.

Ajándék ló, nincsen foga.
Hetet ütött egy csapásra.
Hét napból áll az egy hét.
Négy lába van az a szék.

Tizenkettő az egy tucat.
Pénz beszél, a kutya ugat.
Ki mint él, úgy ítél,
Négy lába van az a szék.

A kutya nem eszik telet.
Hazug embert utoléred.
A harag rossz tanácsadó,
S négy lába van az a szék.

HA A HÉT HAT NAPBÓL ÁLLNA

2000.08.16.

Ha a hét hat napból állna,
Szétkürtölném a világba.
Örömben táncra kelnék,
Egy álló nap fel sem kelnék.

Elnyújtóznék az ágyamon,
Fejemre húznám paplanom.
Megőrizném minden álmom,
Mert a hétfőt én nem várom.

A hét hat nappá változott.
Teljesítette álmomat.
A vasárnap áll egy helyben.
Jó lenne, ha hétfő lenne!

ÉLET SZEKERE

2000.04.24.

Döcög az élet szekere.
Döcög, mert nincsen kereke.
Döccen. Huppan. Meg-megáll,
Míg jobb Útra rátalál.
Ha kereke volna,
Gyorsabban gurulna.
Bár a szekér lassan halad,
Véget ér a rázós utad.
Holdfény, csillag utat mutat,
Fényben éred el célodat.

DORKA KUTYA

2000.12.15.

Az én kutyám Dorka, csak cipőben járna.
De bele bújna ő nadrágba, kabátba.
Folyton csak azt lesi, hogy kell munkát adni?
Kicsi vagyok! Mért kell mindég szót fogadni?

Ha lyukat találok, oda belebújok,
Még ha a fülemmel én föl is akadok.
Nem tehetek róla, hogy kíváncsi vagyok!
Ezért hát kinyitok minden ajtót, kaput.

A fülem fekete. A szemem meg barna.
Fehéren világít lábaim tappancsa.
Farkam hegye fehér, fehér a mellényem.
Számíhattok rám! Kutyául megígérem.

Ha macskát látok én dühbe gurulok,
De a hidegben velük összebújok.
Fekhelyem megosztom, de kajám nem adom!
Ha torkosak vagytok, bundátok kiszabom.

Túl fiatal vagyok, szelíd, csendes, jámbor.
Leszek én még hangos. Leszek még haragos.
Szeretném hibáim egyszer jóvátenni,
Tudom, hogy az sem fog majd nektek tetszeni.

Vén kutyaként Őrzöm majd a házat,
Nem engedem, hogy bántsák vén gazdámat!
Hangos ugatással adom majd tudtadra,
Te meg büszke leszel öblös, mély hangomra.

SEMMI

2000.06.15.

Jöttem, de honnan?
Érkeztem, de hova?
Itt vagyok, de minek?
Kellek? De kinek?
Semmiből indultam,
És sehova megyek.
Semmibe érkezem,
És semmivé leszek.

HOL SÜT - HOL NEM

2000.12.30.

Hol süt a Nap, hol meg nem.
Hol beborul, hol meg nem.
Hol esik, hol meg nem.
De kiderül szívemben.

Hol lefekszem, hol meg nem..
Hol elalszom, hol meg nem.
Hol álmodom, hol meg nem.
Fölébredek reggelen.

Hol ballagok, hol meg nem.
Hol egyedül, hol meg nem,
Elfáradtam hol meg nem.
De tehozzád érkezem.

SZÜRKE AZ ŐSZI ÉG

2006.11.30.

Ködös őszi légben
Honol a szürkesség.
Eltűnő őszi táj,
Könnyező őszi ég.

Láthatatlan légből
A Nap nem vet árnyat.
Fáradt fénysugara
Része a homálynak.

Légben varjú károg.
Pirkad a nap fénye.
A Nap és a varjú
Utazik a légben.

Szürke az őszi ég.
Varjú hangja hallik.
Vidám károgással
A köddel együtt játszik.

SZALMAFESZTI ÁLOM

2007.07.13.

Éjszaka azt álmodtam,
Szalma országban jártam.
Szalmából volt a virág,
Tótágast áll a világ.
Odafent volt idelent.
Alant szalmafellegek.
Zabszalmából volt a Hold.
Szalmából font csillagot.
A Nap letről tündökölt,
Egy szalmalány rám köszönt.

Szalmahintón utaztam.
Szalmából volt a lovam.
A kalapom szalma volt.
Nadrágomon szalmafolt.
Kutyám is szalmából volt,
Szalmahangon ugatott.
A sok szalma füstté vált,
Mint szalmaláng elillant.
Te itt ültél mellettem,
De jó, hogy fölébredtem.

HEGYEN - VÖLGYÖN

2008.12.12.

Hegyen völgyön fúj a szél,
Reszket minden falevél.
Fűzfa sípon furulyál,
Színes levél táncot jár.

Gazdag, színes őszi kép.
Galagonya gyöngyfűzér.
Kökény kékül csokorba.
Tűzd fel a kalapodra.

BOGI A PULI

2000.02.15.

Göröngyös utakon otthonát keresi.
Nem tudni honnan jött, várja-e valaki.
Fekete gombszemét göndör függöny fedí,
Bár beszélni nem tud, mert Ő csak egy puli.

Hosszú utat bejárt, a lába elfáradt,
Míg a faluszélen meglelte e házat.
Volt ki befogadta, s lett a hű gazdája,
Nem maradt hálátlan, vigyázott a házra.

Megöszült bundája, gombszeme homályos,
De a természete most is barátságos.
Elhalkult a hangja, fogytán az ereje,
De azért boldog, mert van még tekintélye.

Mint büszke háziúr, kapott egy társat.
Így megosztva őrzik e kis birodalmat.
Termetes társ Bella, Ő egy újfunlandi,
A vénülő pulit, mint anya úgy Védi.

Nem vagyok én gyáva, ne védjen meg senki.
Nem hagyom magam rútul sértegetni.
Ha fiatal is vagy, és termetre nagyobb,
Vésd be a lelkedbe, az úr itt én vagyok.

TAVASZVÁRÓ

2000.02.17.

Sötét éji felhőt a holdfény kergeti.
A hajnalt madárcsicsergés ébreszti.
Harmatos fűszál lábam simogatja,
Didergő lelkem szellő simogatja.

Közelgő tavasznak dús virágillata.
Éneklő madarak hangos zenekara.
Mint pók a hálóján eleségre várva,
Sóvárgó lelkem már csak a tavaszt várja.

Hazatérő gólya távoli útjáról
Meghozta a hírt a közelgő tavaszról.
Kormos ferde kémény, vihar tépte fészek,
Fárasztó utamról hozzád visszatérek.

Eresz alatt fészek várja kis lakóját,
Hol kedves fecskepár töltött boldog órát.
Végtelen utakon elvesztette párját,
Keményen kiállta az élet iskoláját.

De újra itthon! Talán sikert arat.
Otthonomra békeséget és nyugalmat áraszt.
Sajnos egy fecske nem csinál nyarat!
De vidáman csicssergi, meghozta a tavaszt.

ARATÁS

2004.06.29.

Rég eltűnt a tavalyi hó.
Hol van az idei nyár?
Zápor táncol. Jég ficáncol.
A vetés melegre vár.

Szárba szökken már a kalász.
Víg pacsirta dala száll.
Derült égből villmcsapás,
S a zivatar tovaszáll.

Ringatózó búzatábla.
Forró ölelésre vár.
Egekhez fohászkodik,
Vén napsugár gyere már.

Virít már e búzavirág,
A pipacs, a szarkaláb.
Mosolyog az életadó,
Sárguló búzakalász.

Lágyan öllelek keblemre,
Nap érlelte dús kalász.
Legyen gyémánt minden szemed,
Legyen gazdag aratás!

ŐSZBE LÉPKEDÉK

2004. 09.28.

Fejem felett tornyosulnak
Sötét, őszi fellegek.
Eltűnt már a nyári világ,
Én is őszbe lépkedek.

A sárguló falevelek
Hűs harmatban fürdenek.
Vándormadár elbúcsúzik,
Lelkem búsan integet.

Felhők alatt varjú károg.
Kár, hogy elmúlik a nyár.
Csendes már az eresz alja,
Szomorú a bús magány.

Halványak az őszi fények,
Szemem előtt őszi képek.
Aranylóak, oly színesek.
Ilyet csak az ősz színezhethet.

Elhalkul az őszi erdő,
Tücsök hada nem zenél.
A sárguló falevélen
Üzenetet küld tél.

Lesz még új nyár, lesz még virág
Az üde harmatos réten.
De ez a nyár mely elköszönt,
Nem jön vissza már sohasem.

EMLÉKEZÉS ISKOLÁMRA

2004.03.28.

Hova tűnt az a szeptember?
A jó öreg iskola?
Hol vannak a tanítóink?
A vadgesztenyefák sora?
A folyosó, a nagykabát?
Cipő, mely sokszor rongyos volt!
Olaj ízű tanterem,
Hol vén vaskályha duruzsolt!

Elfáradt már a fakereszt
Asztal fölött a falon,
Isten helyett bámultam
A bíborvörös csillagot.
Rég lehunyta már a szemét
A vén fekete tábla.
Emlékét csak a hajdani
Harmónium siratja.

Kéknyakkendős kispajtások.
Az úttörők pirosban.
Ábrándoztam, álmodoztam,
Jó lenne a táborban!
Balatoni hajókázás!
Istenem, csak álom volt!
Hej, de sokszor céltalanul,
Bámultam az ablakot.

Megtörtént, hogy mások miatt
Kaptam egy-két tenyerest.
Nem volt más, így hát megettem
A lekváros kenyeret.
Úgy fújtam az egyszeregyet,
Mint rigó a dallamot,
Véletlenül nem figyeltem,
Jól rám zárták az ajtót.

Olykor a vonalzótól
Sajgott az ujjam hegye.
Amikor a kopott padon
Lapult írásom jele.
Szél fújta a vadgesztenye
Sárgásbarna levelét,
Hallom a földre hulló
Vadgesztenyék énekét.

Jó öreg gesztenyefák!
Ha ti még élhetnétek,
Éjjel-nappal szüntelenül,
A múltból mesélnétek.
Álmodom az iskoláról,
Álmodom a tanítókról,
Olaj ízű tanteremről,
S a jó öreg vaskályháról.

Az őszi szél rég elfújt már
Minden illatos virágot,
Mint ahogy a zúgó vihar,
Elsöpri a fénylő Napot.
Elhalványulnak már
A falon a képek.
De a régi szép emlékek
Most is a szívemben élnek.

ŐSZI SZÉL

2001.10.12.

Miért van az, hogy az őszi szél
Elfújja a legszebb nyarat?
Mért van az, hogy minden virág
A szellővel tovaszalad?
Mért van az, hogy minden virág
SÍRVA lehullik a FÖLDRE?
Mért van, hogy a legszebb emlék,
Veled marad mindörökre?

Mért van az, hogy az őszi szél
Elfújja a falevelet?
Mért van az, hogy az őszi szél
A nyárból visz üzenetet?
Mért van az, hogy a napsugár
Titkon letekint a Földre?
Mért van, hogy a derült égre
Ráborul az éj sötétje?

Mért veti le minden faág
Aranyszínű lombruháját?
Mért van az, hogy nem felejtet
Ifjúságod legszebb álmát?
Mért van, hogy a boldogságból
Nincs még elég a szívedben?
Mért van az, ha nem akarod,
Mégis könnyű ül a szemedben?

Hova tűnt a virágillat,
Mit az Őszi szél rabolt el?
Hova tűnt a hullócsillag?

Mit az Ősz éj takart el.
Hova tűnt a nap az égről?
Hol bujt meg a hold világa?
Mért van, hogy a boldogságnak,
Fájdalom és könny az ára?

Mért lett árva minden faág?
Mitől deres hajad szála?
Mért van, hogy nem nyílik virág
Árván hagyott sírhalomra?
Mért van az, hogy az őszi szél
Elfújja a legszebb nyarat?
Mért van az, hogy minden virág,
A szellővel tovaszalad?

ANYÁMHOZ

2000.12 .21.

Éjszakai fényben halk árnyék átsuhan.
A szürke homályban átkarol, betakar.
Lágy mosoly rád tekint a sötét homályból,
Nem látod, csak érzed, az egy öregasszony.

Hangtalanul lépdél, ősz sötét árnyéka,
Reszkető kezében, kopott bibliája.
Mozdulatlan ajka csendes imát mormol,
Az árnyék megpihen, az egy öregasszony.

Könnyeid letörli. Simogatja fejed.
Akkor veszed észre, azt a ráncos kezét.
Csak te hallod a suttogó hangot,
Sötétben is látod, azt az öregasszonyt.

Fekete fejkendő a hófehér arcon,
Fehér minden, mint a menyasszonyi fátyol.
Jó anyámra most is égi áldás szálljon!
Nem volt nála jobb. Ő csak egy öregasszony!

EMLÉKEZÉS A MÚLTRA

2001. 09.11.

Gyermekként csodálsz e kerek világot.
A Napot, a Holdat tűzgolyónak látod.
Szeretet lángja érinti szívedet,
Tüzes napsugarak fésülik fejedet.
A Föld rögzös útján próbálsz jól járni,
Az életről oly sokat szeretnél még tudni.
Holdfény utat mutat, megfogja a kezéd.
Bódult virágillat lágyan hazavezet.

Koszorúba fonsz százszínű virágot,
Mint pók a hálóját, szövögeted álmod.
Szemed vajon hova mereng?
Nem tudod mi az, hogy bánat.
Vergődsz, mint a madár, próbálgatod szárnyad.
Észre sem vetted, elszálltak az évek,
Hátad mögött vannak csodás, szép emlékek.
A szélről már óvod kissé gyér hajadat,
Mi elmúlt gyönyörű, már csak emlék marad.

Nyáron árnyék a barátod,
Télen jólesik a meleg.
Ne fájjon, ha kikacagnak,
Hidd el nem vagy te még Öreg!
Olykor súlyos terhek nyomják görnyedt vállad!
Cipőd szorít, elzsibbad a lábad.
Már fejfedő fedí csodás, ősz fejedet,
Megállsz. Ez csak szokás, bár kicsit restelled.
De ne mondd, hogy elfáradtál,
Hiszen nem vagy te még ÖREG!

Nem nyitnak ajtót!
Be is magad zárod!
Csend és nyugalom tölti be otthonod.
Idebent a pók is hálót sző magában,
Csendben, hogy nyugalmad nehogy megzavarja.
Az öregség nem betegség.
Legyél büszke a korodra.
Vidáman emlékezzél
Rég elmúlt ifjúságodra.
Ha majd egyszer a válladról
Végleg leveszik a terhet,
Hidd el fájni fog egy kicsit,
Az a rövid szó, hogy ÖREG.

Vigaszul csak ennyit,
Bár csillog a szemem.
Hogy minden vidám ifjú,
Legyen BOLDOG ÖREG!

VIRÁGESŐ

2002.04.05.

Virágeső hull az égből,
Virágtenger, zöldmező.
Ég kékjén arany ragyogás,
Földön virágszemfedő.

Égi béke égi szárnyon,
Égből virágének szóljon.
Virágeső. Zöldmező.
Virágtenger temető.

NYILÓ ŐSZIRÓZSA

2001.09.28.

Nyíló őszirozások napfényben ragyognak.
Nyíló őszirozások nekem virágoznak.
Napsugaras őszben vidám táncra kelnek.
Nyíló őszirozsa, gyöngy az életemnek.

Nyíló őszirozását csokorba kötöttem.
Tarka pillangókkal tehozzád elküldtem.
Nyíló őszirozások, ha ti nem volnátok,
Kire szállnának harmatok, pillangók?

Nyíló őszirozások pompázó színei,
Minden szál virágát a napfény élteti.
Nyíló őszirozsa őszt hoz a kertembe,
Ha rátok tekintek, bánat ül szemembe.

Hervadt őszirozsa szomorkodó szirma.
Kósza őszi szellő könnyeket hint rája.
Hervadt őszirozsa, halványul szépsége,
Ezer szín virága, eltűnik a szélben.

Őszi virágszirmok a porba hullnak.
Színes őszirozások, csak rátok gondolok.
A fölkelő Nap, ki színed beragyogta,
Ezer szín ruhádat komor ősz szabdalja.

Hervadt őszirozsa nem tűnsz el örökre.
Szépséged velem van egy csokorba kötve.
Szépséged elmúlik. Emléked megmarad.
Hervadt őszirozsa, szívembe bezárlak,

DALOS PACSIRTA

Juliskának. 2004.03.22.

Elnémult madárdal. Halkan szól az ének.
Új tavasz születik, felpezsdül az élet.
Döngicsélő méhek, gólyák messze szállnak,
A szellők az égen csendesen susognak.

Nincs hangja még az énekes madárnak!
Olyan, mint akit kalitkába zártak.
Szívből dalolna, de nem tud megszólalni,
Csicseregve próbál új dalra fakadni.

Dalos madár, te énekre születted!
Szabadon szárnyalva vígan énekeljél!
Dalos madár, veled vidámabb az élet,
Dalos pacsirtával szebben szól az ének.

Megszületted. Sírtál. Könnyeid hullottak.
Mégis a madarak kacagva daloltak.
Ne legyen vége sohasem a dalnak,
Magyar nóta nélkül vége a világnak.

Magyar nóta! Mindég igaz szívből szóljon,
Kacagjon a lelked, madár csak daloljon.
Tövis nélkül mit ér az illatos rózsa?
Bánatos szívből szól legszebben a nóta.

SZERETEK JÁTSZANI

Szerencsekerék. 2004.08.12.

Hat ikszet már rég átléptem,
Játszani mindég szerettem.
Játszottam én rongybabával,
Játszottam az unokákkal.
Minden ember játszik-játszik,
Folyton csak pénzre vadászik.
Hurrá! Itt van az alkalom,
Kézbe veszem telefonom.

Felteszem a szemüvegem.
Szines tévém lesem-lesem.
Bőven van időm játszani,
Csak számokat kell nyomkodni.
Recseg-ropog semmit sem hallok!
Istenem! Tán süket vagyok?
Már a szemem is káprázik.
Egész ország játszik-játszik.

Csak nekem nincsen szerencsém,
Pedig oly nagyon szeretném!
Előttem van kártya, kocka,
Pénz lapul a borítékban.
Ha ESZTER helyébe lennék,
Én mindég csak pénzt osztanék.
Eltörölném a nullákat.
Elbűvöl a gömbvadászat.

Pénztáblán sem lenne nulla!
Pénz lenne a piros gombban.
A flippernél MIKLÓS állna,
Százezreket osztogatna.
Izgalmas a húzós játék,
Most felmegy a vérnyomásom!
Itt húzod meg, ott villan ki,
Tán a százast megtalálom.

Az izgalom csak fokozódik
Százezet ver a pulzusom,
Amikor a fehér golyót,
Fekete lyuk mellett látom.
Háromperces betűjáték,
Pénz lapul a borítékban.
Hogy tudnak így meglapulni?
Azt csak a Jóisten tudja.

Imádom az aranyhalat,
Boldogan látom úszkálni.
Drága ESZTER! Kedves MIKLÓS!
Nem kell a nullát kihúzni!
Kedvencem a nyerőkerék,
Mely kattogva körbe forog.
Az se baj, ha nem én nyerek!
Öröm látni, ha más boldog!

A Jackpot nem az esetem!
Bár a választ olykor tudom.
Nem vágyom nagy nyereményre,
De mindég arról álmodom!

NÉGY ÉVSZAK

2000.12.26.

Tavasza van, gyönyörű vadvirág koszorú.
Lágy szellő simogat, hajadat kócoló.
Nap fénye sugárzó. Szívet megnyugtató.
A dalos pacsirta párját hívogató.

Közel vagy napsugár. Végre itt a nyár.
Erőtlen életem csak te reád vár.
Te adsz életet. Éltető kenyeret.
Hús harmat belepi szikrázó fényedet.

Ősz van. Sokszínű, sárguló, barnuló.
Fa ágán megpihen az arany koszorú.
Gyümölcsét óvja, szelíden ringatja.
Őszülő életét, vihar elragadja.

Szél süvölt. Hópihe verdesi ablakod.
Tél foga harapós, csipkedi arcodat.
Elszunnyad, megpihen puha pihe ágyon.
Fölébred. Elsuhan komor felhőszárnyon.

NYUGDÍJAS KARNEVÁL

Ludas Matyi. 2011.02.25.

Itt a Ludas Matyi! Legfrissebb kiadás!

Óriási Szenzáció!

Néger királynak összedőlt a háza.

Iskolás fiút megvert a mamája,

Ezután üvegből készítik a zsákot,

Es két lábon járnak a balatoni rákok.

Itt a Ludas Matyi!

Befele nőtt a púpos teve púpja!

Arab Sejk eltévedt a nagy sivatagban.

Tündérországból megérkezett Iluska,

Nálunk is divat lett a raffia szoknya.

Itt a Ludas Matyi!

Megnyílt az űrben a temető kapuja!

Ha sietsz, még vehetsz telket a Holdra!

Ebben az évben csak ikrek születhetnek,

Es kinyílt a szeme a szemtelen gyerekek.

Itt a Ludas Matyi!

A kakasfarsangon szabad kapirgálni!

A boszorkánykonyhán sült boszit lehet enni!

Bérelj madárijesztőt a polgármesteri hivatalban!

És megnyílt az űrben a korcsolya pálya!

Itt a Ludas Matyi!

Mezítláb gyere el a maszkabálba,

De tegyél hangfogót a csámpás lúdtalpadra.

Sült halak úszkálnak a jeges tengerben,

Strucctoásból kelt ki a háromfejű kecske.

Ugató fakutya őrzi a házat,

Harapófogónak meg kihúzták a fogát.

A göncölszekérből kifogták a lovat,

Aki szelet vet, biztos vihart arat.

Nadrágot varrtak a harangláb lábára,
És öngyilkos lett a szomszéd vasmacsája!
Leégett a meztelen csiga háza,
Mert kitört a tűzhányó a pihenőparkba.
Öngyilkos lett a szomszéd vasmacsája!
Bálnák úszkálnak a kaszárnyapatakban,
Es virágba borult a székely kapu fája!
FARSANGI BÁL, MASZKABÁL!
Kezdődik a karnevál!

GYERMEKEIMNEK

2001.01.02.

Kigyúltak a fények. Csillagok ragyognak.
Vidám a hangulat. Én mit is kívánjak.
Az új évezrednek a küszöbén állok,
Kedves családomnak minden jót kívánok.
Fiamnak békét, erőt, egészséget.
Ami a fontos, a munkában örömet.
Teljenek napjai örök békeességben,
Legyen nagyon boldog családja körében.
Ne felejtse, a család az élet gyökere.
Neved szégyenfolt soha ne érje.
Gyermekeidnek legyél példaképe,
Büszkén emlékezzél majd a szüleidre.
Kedves kismenyemet a Jóisten áldja.
Őt még az életben sok meglepetés várja.
Fiamnak legyél a hűséges társa.
Csak békeesség legyen ebben a kis házban.
Legyen mindég öröm, szeretet szívedben.
Leljed örömdet gyermekeidben.
Álmatlan éjszaka után sem vagy fáradt,
Talán lesz, ki vigasztal, ha elfárad lábad.
Ha Istenben bízol, van kihez fordulni,
Mikor sírásodat már nem látja senki.
Drága kis unokám, aranyos MELINDA!
Neked mit kívánjak? A Jóisten súgja!
Nehéz jövő vár rád, de ne csüggedj soha!
Ne legyen hozzád az élet mostoha.
Csak magadnak tanulsz. Azt ne felejtse soha!
Mindég legyél büszke féltő családjára.
Ha egyszer majd messze elsodor az élet,
Soha ne felejtse el a szülői fészket.

Gondolj szeretettel mindig az öcsédre,
Ne haragudj soha kedves szüleidre.
Legyen az életben hűséges társad,
Ne legyen szívedben gyűlölet és bánat.
Legyen az életed napsugaras, fénylő,
Mint a nyugvó tenger, csodálatos ,kéklő.
Nappal is ragyogjon életed csillaga,
Csak boldogság szálljon, mindig otthonodra.
Tudod, hogy te voltál nagyszüleid gyöngye,
Véss be a szívedbe bennünket örökre.
Kis unokám MÁTÉ! Neked mit kívánjak?
Kerülje életed szomorúság, bánat.
Még kicsi vagy, legyen béke a szívedben,
Elviszed magaddal, majd öregségedre.
Gyermekkorod álma váljon valóra.
Ne felejtsd! Csak hasznodra van az Iskola.
Életed soha ne érje háború!
Ne látogasson meg a ború és a bú!
Felhőtlen éltedben csak a Nap ragyogjon,
Lágy szellő suttogjon be az ablakodon.
Tudod! TE vagy a család reménysugara,
Féltő szüleidnek egyetlen támasza.
Becsüld meg nagyon a szülői házat,
Miattad ne érje szüleidet bánat.
Egy testvéred van, ki nagyon szeret téged,
Ne felejtsd el, ő igazán rajong érted.
Ha valaha egymást megbántottátok,
Ne tartson soká, hogy megbocsájtatok!
Neked az élet még sok mindent rejteget,
De a kis szívedben legyen sok szeretet.
Hallgass szüleidre, ők csak jót akarnak!
Ne felejtsd, ők tőlünk is ugyanezt kapták.
Nem intenek ők másra, csak a jóra

A boldogságot sem mérik kilóra.
Az életben érnek még majd csalódások,
Küzdelem az ára! Legyen bátorságod!
Mi is így harcoltunk, nehéz volt az élet.
Majd a mennyországban találkozunk véled.

KÉMÉNYSEPRŐ

Melinda, óvodai jelmezbálja. 1996.02.08.

Kéményseprő vagyok,
Az én nevem Zsiga,
Kikotrom ha füstös,
Vagy kormos a lika.

ROBIN HOOD

Máté óvodai farsangja.

Robin Hood és sok barátja
Sötét erdő rejtekén él.
Ott látja a banditákat,
Akiiktől ő sohasem fél.

Sasszeme rögtön meglátja.
Fényes nyila sohasem téved.
Útonállók, fosztogatók,
Elkaptunk, hát itt a végzet.

Robin Hood erdő lakója,
Szegény emberek barátja,
Útonállók ellensége,
Elvágatott más vidékre.

SZEGÉNY PAPA

Igaz mese. Így volt. Igaz volt. 1994.03.01.

Kis unokám két és fél éves értelmes gyerek, csak még egy kicsit ügyetlen. A legnagyobb gond az, hogy ha p...ni kell még segítségre szorul, mert a sok ruha közül nehezen tudja magát kibogozni. A napokban is kiabál. PAPA, nekem p...ni kell! Talán majd sikerül rábeszélni a kisdologra, gondolja nagyapja, és így szól kis-unokájához. Máté! Te már olyan nagy vagy, tudod, hogy nekem meg hideg, meg zsibbad a kezem. A gyerek körülnéz és fölkiált! MAMA! A te kezed ugye meleg, meg nem zsibbad!? UNOKÁM győzött! Nagyapjára meg rám szegi tekintetét. Ugye MAMA a papát is te pi...teted meg? Mert neki zsibbad, meg hideg a keze.

ELSŐ NAP AZ ÓVODÁBAN

2000.01.30.

Máté már nagyon készül az óvodába. Előre jól fölkészítettük. Sokat meséltünk neki a gyerekekről, a játékokról, na meg az óvó nénikről. Eljött március elseje, élete első munkanapja. Az első hetek bizony sírással kezdődtek. Ahogy múlt az idő, belemerült a játékba. Gyorsan teltek a napok, elkezdtek faggatni óvodai élményeiről. Soha nem volt bőbeszédű. Én már akkor rájöttem, nem lesz belőle mesemondó! Végre elkezdett mesélni! Mi meg örömmel hallgattuk. Hát sírtam. Voltak sok-sok gyerekek. Sok autó is volt, meg ittunk teát. Eltörött a pohár, mert csak úgy legurult. Volt még sok kis szék, sok-sok pohár, sok kistányér, sok vécék meg sok mosdó. Sok pici pogácsa is volt.

ÓVÓ NÉNI? Ja, az csak egy volt.

ÓHAJ

2000.02.17.

Ha annyi csirkém lenne nékem,
Mint a Fiastyúk az égen,
Lenne friss hús a fazékba,
Nem lenne gondom tojásra.

De világgá ment a tyúkom,
Ki csalódott a kakasban.
Pedig még félre sem lépett
A magas kerítés végett.
Nincs se tyúkom, se tojásom,
Káposztán él a családom.

A hernyó is alig várja,
Bebújjon a káposztába.
Én a hernyót ki nem állom.
A káposztát kikapálom.

ÉJJELI SÖTÉTSÉG

2000.02.21.

Éj leple alatt holdtalan szürkesség.
Csillagtalan égből mennyei sötétség.
Láthatatlan mennybolt komor homálya,
Sötéten borul e sötét világra.

MÚLÓ ÉVEZRED

2001.01.07.

Kétezer éves múlt bámul a jövőbe.
Szíve kőkemény, harctól sebzett lelke.
Végtelen mezőkön győzött! Hol veszített!
A győzelemért drágán megfizetett.

Harc sebes patakként most is tovább folyik,
Mint viharzó tenger, hullámzik, fodrozik.
Békét a világnak! Kell, hogy ezt megéljed!
Hány évezredet kell eddig még megélned?

Múló évezredek! Jövő nemzedéke!
Ha nem nézel a múltba, nem látsz a jövőbe!
Csak szél és vihar zörgesse ablakod!
Ébredésed derű, fény legyen otthonod!

ÁLOMHAJÓ

Ötvenéves házassági évfordulóra. 2004.11.20.

Hol van a múlt? Hol azok a régi szép idők?
Mikor ott álldogáltál a kiskapu előtt.
Holdvilágnál számláltad a hullócsillagot,
Szíved, mint az égő vulkán lángolt, lobogott.

Amikor még minden csillag neked ragyogott,
Mikor szíved oly hevesen másért dobogott.
Mikor a borult égen is láttad a Napot,
Itt a Földön lelted meg a legszebb csillagot.

Utaztál álomhajón az álomtengeren,
Álmaidból föleszmélve itt élsz csendesen.
Ne sírd vissza már a múltat! Itt van a helyed.
Ötven évtől szépet és jót kaptál eleget.

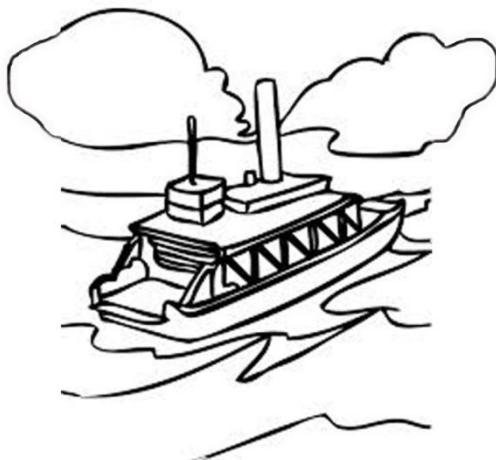
A maradék néhány tíz év teljen hasznosan,
Ne ringass már délibábot ébren s álmodban.
Minden itt van. Itt a Földön minden a tied.
Mérhetetlen szeretetben tárd ki a szíved.

Hisz körülvesz a nyugalom és néhány unoka.
Fejed fölött ott ragyog még élted csillaga.
Simogat a hajnali fény, imádd a napot,
Minden perc mit Istentől kapsz, kincs és jutalom.

A szeretet mit te magad kapsz, legyen mindég elég.
Mit adni tudsz, szívedből add, és ne legyen kevés!
Légy megértő, a másikat ne vádold soha!
Így lesz teljes, így lesz boldog élted alkonya.

Ha szemedből majd a magány könnyeket fakaszt,
Szívedben boldogság helyett bánatot takarsz.
Gondolj vissza ifjúságod legszebb napjára,
Elsuhanó félévszázad nem jön már vissza.

Hullámzó tenger habjain táncot jár a szél,
Az a régi álmohajó kikötőbe ér.
Fejed fölött mindig fényben ragyogjon az ég.
Szálljon rád égi áldás. Földi békeesség.

BORIMÁDAT

2005.01.15.

Amióta élek, örökké imádlak!
Csak az Isten tudja, hányszor körbejárak!
Szerelemből teszem, mikor átölellek!
Áldott szőlőtőke, imádlak! Szeretlek!

Hallom a virágzó fák lágy susogását.
Érzem a szőlő bódító illatát.
Szeretem a méhek halk döngicsélését,
Kóstolom a szőlőtőke illatos termését.

Amikor a nyár már javában őszebe lép,
Csillogó szemeid pirosak, feketék.
Szület van! A hangulat tetőfokára hág,
Az a hangos nóta, oly távolba ellát.

A pince, mely sötét, mégis ont világot,
Kint hagyom én érted a világosságot.
Az élet lámpását én idelent meglelem.
Kettőnket összeköt ez a nagy szerelem.

Akós boroshordó! Hasad simogatom.
Megakad a szemem mind a két lyukadon.
Ilyenkor én nem ismerem kegyelmet,
Lopótökömmel kiszívom véredet.

Ezután megtöltöm üres poharamat,
De nem is egyet, talán kettőt, hármat.
Poharamnak többször a fenekére nézek.
Magammal koccintok. Magammal beszélek.

Mígnem a tüzes bor nótára lel bennem,
A magyar nótával cimborákra leltem.
Minden boroshordó nótával van tele,
Ennyi magyar nóta hogy is fér el benne?

Örömben, bánatban, én nótára zendítek.
Ha én vizet iszom, akkor pukkadjak meg.
Boros poharamat de nagyon imádom,
Remegő kezemmel ajkamhoz szorítom,
Addig én innen el nem tántorodom,
Míg az összes magyar nótát ki nem csalogatom!

FORTUNA KEGYELTJE

2003.02.03.

Én az életemben még sohasem nyertem.
Még a kártyát is mindég én kevertem.
De amióta a lottót megláttam,
Azóta a kártyát még álmomba sem látom.

Édes jó Istenem! Ha most velem lennél,
Te gazdag vagy, nekem egy lottót küldenél!
Az legyen a nyerő, ne is legyen párja,
Egyszer gazdag lennék ebben az országban.

Oh! Kedves Fortuna! Fogd meg a kezemet.
Vezesd! Hova? Merre? Hozzam a keresztet?
Mert eddig keresztet csak vállamon hordtam,
Nem erről álmodtam én gyerekkoromban.

Én lennék a család Fortuna kegyeltje.
Nem mondanák mindég. Te csak legyél csendben!
Baj lenne, ha egyszer engem is meglepnél?
Néhány millióval jól megijesztenél?

Oh! Kedves Fortuna! Ne büntess hát engem!
Ne legyen örök az én szegénységem!
A szerencse engem egyszer utolérne!
Az egész ország csak engem ünnepelne.

Gondom, elszállna, milyen jó is volna!
Lottón nyert pénzből mi mindenre jutna!
Egy pár millióból jutna boldogságra,
Fortuna szekerén utaznék a világba.

De mivel én eddig még sohasem nyertem,
Oh! Kedves Fortuna látogass meg engem.
Igazán jól esne, ha meghallgatnál végre!
Hogy a jó híredet sérelem ne érje.

Nem kérek sokat, csak annyit mi elég!
És a maradékból másoknak is adnék.
Nyugdíjas perceim gondtalanul élném.
De NEKEM! Nem volt még sohasem szerencsém!

ISTEN A TUDÓJA

2010.02.04.

Mért gömbölyű a Föld? S mért háborog a tenger?
Mért nem érti egymást a Földön minden ember?
Hogy mitől zöld a fű? S mitől kék az ég?
Mitől meleg a nyár? És mitől hideg a tél?

Világos a reggel. Hova tűnt a sötét?
Hova lett a csillag, a tejút, a Göncölszekér?
A madarak dalát miért nem értem meg?
S mért nem bégetnek a bárányszerűek?

Illatát kitől kapta orgona virága?
Gyümölcs a színét vajon kitől kapta?
Mitől sárgul meg a fának a levele?
A hó mitől fehér? A sötét mért fekete?

Nem mindég sikk, ha esik az eső!
És ki mondja meg, hol a kerekderő?
Mért fut ki a tej, mikor senki sem zavarja?
S a veréb mért ugrál, hisz lépni is tudna?

A lépes méz mért nem lép? A szélnek van éle?
A sötét köntöse mitől lesz fekete?
A kifli mért nem Hold? S a Hold hogy lesz kifli?
Mért nem meleg a hó, ha a Nap megsüti?

Nem fáj az esőnek, amikor leesik?
S mit érez a szög, mikor fejbe verik?
Tudom, hogy nyávog, ha éhes a macska.
És dél van, ha megkondul a templom harangja.

Egy kérdést én is meg tudtam fejteni!
A kutya azért ugat, mert nem tud énekelni.
De van egy nagy titok. Isten a tudója!
Hogy mikor szakad el életem rugója.

MELINDÁNAK

18. születésnapjára. 2001.02.16.

Hófelhő kavarog. Tombol a hideg tél.
Még csak február van, de te megszülettél.
Csillagfény ragyogott, égszínkék szemedbe.
Édesanyád boldogan ölelt a keblére.

Te vagy a boldogság, a megvalósult álom.
A mosoly soha ne tűnjön el arcodról.
Éjt nappallá tettél, elkerült az álom,
De nálunk boldogabb nem volt a világon.

Aranyszőke hajad göndör fürtöcskéi.
Pirospozsgás orcád, ékes gödröcskéi.
A csendet megtörte csilingelő hangod,
Neked adtam volna az egész világot.

Öröm volt sírásod. Öröm a nézésed.
Bárcsak e pillanat sosem érne véget.
Éjszakát a hajnal gyorsan átugorta,
Vártalak! Mikor jössz ide a karomba?

Mint tarka pillangó, röpködsz ide-oda.
Aranyszín hajadat szellő simogatta.
Ragyogó kék szemed csodálatos fénye,
Apró termetedet baj soha ne érje.

Óvtunk a szélről, óvtunk betegségtől.
Boldogság áradt jó apád szeméből.
Sírásod nekünk fájt. Jó volt, ha dicsérték.
Áradó szeretet legyen a vendéged.

Te voltál, ki e házba vidámságot hoztál.
Te voltál, ki a gond mellett örömet okoztál.
Te voltál, kit soha nem tudtunk bántani.
Pedig hány éjszaka nem hagytál aludni.

Óvoda. Iskola. Tovatűnő évek.
Alig, hogy elkezdted, már is véget értek.
Veled osztottunk bánatban, sikerben.
Áldott jó szívedet csalódás ne érje.

Felnőttél. De nekünk még most is gyerek vagy.
A Jóistent kérem, sokáig az maradj.
Még vannak szüleid. Óvnak és szeretnek.
Tizennyolc évesen is maradj meg gyereknek.

SZÍNES ÁLOM

2001.06.30.

Éjfékete haja. Ragyogó két szeme.
Fürge járása. Jóságos lelke.
Az egész lénye vidámsággal tele.
Bánat közben is mosolyog a szeme.

Ajkán nincs panasz, csak kacagó nóta.
A pacsirták is így emlékeznek rája.
Csodálatos hang, mit nem lehet feledni,
Mind halkabban szól. Kell rá emlékezni.

Kinyitom a szemem. Csak a valót látom.
Véget ért! Elsuhant a sok színes álom!
Színes ceruzáimnak is szürke lett a hegye.
Az álom is szürke, de itt van a szívemben.

HETVEN ÉV

2011.01.30.

Az újév napján, hármas ünnep fénye
Ragyogta be otthonomat.
Mi testvérek kilencen, egyszerre
Köszöntöttük az újévet.
Ünnepeltük a testvér találkozót,
És ami nem maradhat ki a soraimból,
Nyolc testvérem, gyerekeim, unokáim,
Sógornőim, sógoraim. Keresztgyerekeim
Köszöntöttek a HETVENEDIK születésnapomon.
E szép emlékezetes eseményt tűzijáték zárta.
Én vagyok a család harmadik hetvenéves ünnepeltje.
Már csak hat találkozó van vissza a kilencből.

Megfogadtuk, találkozunk!

Mert az ember csak egyszer lehet hetven éves.

HUSZONHAT ÉV UTÁN

Melinda esküvőjére. 2009.05.23.

Mikor az életről oly keveset tudtál,
BUDAPESTRŐL még nem is álmodtál.
De korán kinyíltott értelméd kapuja!
Elbűvölt ROZIMAMA vidám nótázása.

Ringató karjában egy hang simogatott,
Mikor nagyanyád vidáman nótázott.
Nem hittem, hogy ez a dal készít fel az életre,
„Majd ha nékem sok pénzem lesz,
felutazok BUDAPESTRE!”

Így kezdődött, és sohasem ért véget,
Rozimama az, ki megtanított téged.
Közös volt a dallam, fűjtad a ritmusát,
„Veszek az ujjára aranykarikát.
A pici lábára selyem harisnyát.
Lesz belőle olyan dáma,
Hogy a világ megcsodálja.”

Gyorsan szállt az idő, elhalkult a nóta.
Néha gondolj majd, Rozi nagyanyóra.
Örök vendég legyen e vidám dal nálad,
Te is erre ringasd majd az unokádat.

A rejtelmes élet sok mindent tartogat,
Itt találtad meg szíved boldogságát.
Huszonhat év után valóság lett a nóta,
Ujjadon ott ragyog az aranykarika!

Álmod. Gondolatod. Így vált valóra,
Hajad ékesíti a gyémánt korona.
Boldogságnak olykor igen nagy az ára,
Legyen két karika egy szívbe bezárva!

Göröngyös volt az út, de végül célba értél!
MAGYARSZÉKI kisleányból, BUDAPESTI lettél.

HA ÉN MÉG EGYSZER ÓVODÁS LEHETNÉK

2002.12.10.

Hej! De nagyon rég volt, mikor én óvodás voltam!
Csak egy rongybabám volt, amivel játszottam.
Nem volt mászóka, csak egy rozszant hinta,
Mégis boldogan mentem az oviba.

Én is építettem várat a homokba.
Ha nem jutott kisvödör, akkor ordítottam.
Lapáttal a Jancsi jól fejbe kólintott,
Az óvó néni a sarokba állított.

A sáros kezemet lavórban mostam meg.
A tízórait papírból ettem meg.
Nem volt kistányér! Kiságyat sem láttam,
Az óvodában én sohasem álmodtam.

De jó lett volna néha elaludni!
Hajas babáról! Csokiról álmodni!
Karácsonyra én a Jézuskát vártam,
Otthon az ágyamban, végre elaludtam.

Most úgy érzem, mintha én is óvodás lennék!
Hej! Csak egyszer én is veletek aludnék!
Óvó néni mesélne! Én csendben hallgatnám,
Jancsi takaróját jól megráncigálnám.

Én az óvodába sohasem sírnék,
Az ebédnél délben mindent megennék.
Sokat építenék. Rajzolnék. Festenék.
Igazi busszal bábszínházba mennék.

Ha én még egyszer óvodás lennék!
Az óvodába sírás nélkül mennék.
A fiúknak azért meghúznám a haját,
Kistányérból enném a túrós palacsintát.

Olyan boldog vagyok, ha ide benézek,
Végre! Én is itt vagyok köztetek.
Mennyi óvó néni! Ezerféle játék!
Istenem! Csak még egyszer óvodás lehetnék!

MEGSZÜLETTEM

Szüleimnek Danikától. 2013.03.12.

Tudom, hogy vártatok.
Hát itt vagyok. Megszülettem.
Gyenge szárnyaimat
Bontogatni kezdtem.

Oly aprócska vagyok,
Törékeny, mint a harmat,
De érzem ölelésetek,
S hallok hangotokat.

Mit is mondjak nektek?
Mivel is tartozom?
Ajándékul nektek adom
Sírásom, mosolyom.

Köszönöm az életet,
Azt, hogy megszülehettem.
Sok örömet nyújt nektek
Az én pici szívem.

Kérlek benneteket,
Velem boldogok legyetek!
És mindég szorosan
Fogjátok kezemet.

Most rám figyeljete!k!
Én imádlak titeket!
Nem kérek sokat,
Csak, hogy szeressetek.

Vigyázzatok rám,
Óvjátok! Védjete!k!
Ha egyszer felnövök,
Én fogom kezete!k.

ÉLETEM LEGSZEBB KARÁCSONYA

Melinda és Peti autóbalesete 2006.12.25.

Hófehér Karácsony legszebb a Világon.
Ezüst színű jégcsap csüng a fenyőágon.
Csillogó hóbuckán hóember integet.
Madáretetőben cinege csipeget.

Ablakon jégvirág, zúzmara sző fátýlat.
Medve barlangjában alussza mély álmát.
Ó! Boldog karácsony! Szent ünnep mi igaz,
Hova tűnt a Hold? Nem tündököl a csillag!

Mély a sötétség! Határtalan az út,
Melyen az álom a karácsonyig eljut.
Repül az álom. Repül a boldogság!
Fülembe zengnek mennyei harsonák!

Reszkető szívvel fogom a kezedet,
Most érzem igazán mennyire szeretlek!
Karácsonyi ének. Visszatérő álmok.
Égi ŐRANGYALOK reánk vigyáztatok.

Csillogó fenyő nyújtózik magasra!
Ez az ÉN ÉLETEM LEGSZEBB KARÁCSONYA!

ÚTRAVALÓ AZ ÉLETHEZ

Máté unokámnak. 2011.01.30.

Napsugaras hajnal köszöntött e házra,
Szórta sugarait harmatos rózsára.
Májusi reggelen megszülettél végre!
Kedves jó szüleid nem kis örömére!

Dupla volt az öröm mosolyodat látva.
Almuk valóra vált, egy fiú unokában.
Apró gyermek lettél, gyenge, mint a harmat,
DALMADY dédapádtól, a MÁTÉ nevet kaptad.

Te voltál a legszebb, a család szemefénye,
Melinda testvéred ezt sehogy sem értette!
Korán elhagytad a nagyszülői házat,
Szüleiddel elfoglaltad szép, új otthonodat.

Fejtörést okoztál MELINDA testvérednek,
Nem volt rád kíváncsi! Még rád sem tekintett.
Nem talált benned semmi jót és szépet,
Végül fölfedezte „kínai szemedet”.

Hogy honnan jöttél? S pont miért ide?
Ezt a kérdést Ő sokáig nem értette!
Ahogy múlt az idő, már összeszoktatok,
Egymás nélkül tán élni sem tudnátok!

Fontos lettél az egész családnak.
Épp úgy nekem, mint féltő nagyapádnak!
Új otthonod szép volt, saját külön szoba.
DE tőlünk indult el élted nagy kalandja.

Hej! Az az óvoda! Sokszor együtt sírtunk.
Az iskola lépcsőit de sokszor megjártuk.
Szerény kisemberként koptattad a padot,
Ha nem volt muszáj, nem hallattad hangod.

Vártuk ébredésed, vártuk hazaérted.
Hej de nagyon sokszor aggódtunk teérted.
Szép volt csodálatos, ma-már csak egy álom.
Elsuhanó évek! Már saját utadat járod.

Gyakori csend a vendég szerény otthonomban,
Nem tagadom, vártalak, oly jólesett volna.
Ha csak rám gondolsz, már nincs okom panaszra,
Boldog és büszke vagyok a nagy unokámra.

Sokszor sajnáltalak. Nagyon féltettelek.
Sajnos nagyapád ezt nem élhette meg.
Az érettségi csak a tudás alapja,
Most tárul ki előtted az élet kapuja.

Nem vagy még felnőtt. Ne érezd magad érettnék.
Nekünk te sokáig megmaradsz gyerekeknek.
Ne csüggedj! Harcolj! Hisz nem minden sikerül!
A győzelem gyakran nagyon sokba kerül.

Ha kissé távol vagy, mi mindég veled vagyunk.
Legyen a szívedben minden gondolatunk.
Ne felejtse el a szülői házat,
Ők azok, kik téged mindég hazavárnak.

Ha valóra vált már életed minden álma,
Akkor is gondolj majd a szülői házra.
Ha gondod van, szüleidre mindég számíthatsz,
Hisz ők érted élnek, és érted dolgoznak.

Add tovább a sok jót, mit szüleidtől kaptál!
Embertársaidban soha ne csalódjál.
Hallgass szüleidre, hallgass nagyanyádra.
Nagyapád is sok-sok jó tanácsot adna.

Utoljára még csak azt kívánom neked,
Sikerekben gazdag legyen az életed.
Váljon valóra szíved minden vágya!
Méltó legyél az igaz boldogságra.

A TUDÁS KEZDETE!

A tanulás s tudás kezdete!
Az ÉRETTSGI nem a tanulás befejezése,
Hanem az élet iskolájának a kezdete!

ÖTVENNYOLC ESZTENDŐ

Öcsém, Dalmady Tibor születésnapjára. 2006.01.07.

Nem voltam én mintagyerek!
Úgy nőttem föl, mint egy gyerek.
De a szerepem jól megtanultam,
Ötvennyolc éves elmúltam.
Ötvennyolc esztendő! Annyi mint..
Hatszázkilencvenhat hónap.
Aki többet számol, tőlem jutalmat kap.

Az ötvennyolc évet folyton csak számolom.
Volt, háromszáztizenhat hetem.
És annyi vasárnapom.
A többi napra csak haloványan emlékszem,
De azért megmaradt egy-egy szép emlékem.
Ötvennyolc éve előttem van egy kép,
A gyerekkoromat viszi az őszi szél.

Ötvennyolc év nem sok...
Csak huszonegyezer-százhetven nap.
Az elsőre hogy is emlékezhet a pap?
A múltat tőle nem lehet számon kérni!
Ő már az égiekkel a Földet szemléli.
Ha az Isten hallja, nagyon szépen kérem?
Idelent a Földön adjon időt nekem.

Hány huszonnégy óra múlt el azóta?
Hányszor járt körbe az óra mutatója?
Hányszor érlelte a búza a kalászát?
Hányszor láttam elbúcsúzni
A fecskét, a gólyát?
Ötvennyolc esztendő! Mennyi is valóban?

Annyi mint ötszáznyolcezer
Meg plusz... nyolcvan óra.
Nem kevés. Nem is sok!
Felemelt fejjel én büszkén ballagok.

A perceim már rég meg vannak számlálva.
Ötvennyolc esztendő, percekből kirakva.
Harmincmillió-négyszáznyolcvannégyezer
Meg nyolcszáz csekélyke perc. HŰHA!
Ennyi betű vagy szám hogy fér el egy sorban?
Ez nem hókusz-pókusz. Nem kell varázspálca!
Nyugdíjas vagy, ráérsz, hát számolj utána.

A másodperceim sem tartom titokban!
Ötvennyolc év után most kiszámítottam.
Ötmilliárd-nyolcszázhuszonkilencmillió,
Na meg nyolcvannyolcezer másodperc.
Betű ez vagy szám? Magamtól kérdezem?
Betű....ÖTVENÖT... ennél többet éltem.
Barátaim! Az Istentől még
Ennyi évet kértem!

A nyugodt, boldog holnapért
Én mindent megteszek!
Ha legalább még ennyi
Másodpercet megélhetek!

DALMADY ÁRPÁD

Bátyám hetvenedik születésnapjára. *2007.10.30.*

Hány évtized telt el, Istenen azóta,
Míg eljött az óra a köszöntő szóra.
Reggel korán, mikor megcsörren az óra,
Árpi, Kelj fel! Neked szól a kakasnóta.

Elindultál szépen, nem tudtál mást tenni.
Tudtad, hív a munka, nem kellett biztatni.
Így teltek a hetek, vártad a szombatot,
Tudtad, hogy vasárnap sem lesz nyugodalmad.

Az élet nem válogatott. Olykor próbára tett.
Sokszor nem kímélt. Néha meg-meg viccelt.
De csak mormogtál, ez az élet rendje.
Soha nem hagyott el a munka szeretete.

Most, hogy közöttünk vagy, s ha gondod is akad!
Nekünk te akkor is az első testvér vagy.
Te vagy kilenc testvér legidősebb tagja,
Te legyél, ki e családot mindég összetartja.

Hetven év nagy idő, de öröm ünnepelni!
Oly kevesen tudják e napot megélni.
Elröppent életed legszebb fénylő kora,
Fáradt homlokodat sok verejték mosta.

Észre sem vetted, elszállt ifjúságod.
Körülöttesd sűrög-forog éltető családot.
Legyen nyugodalmas életed alkonya,
Sokáig ragyogjon, kettőtök csillaga.
Őszi szelek fújnak. Ősz már hajad szála.

Szívednek mi lehet még a kívánsága?
Csak egy kis szeretet. Olykor egy-két jó szó.
Ne várj túl sokat! Ne légy álmodozó!

Még mindég te vagy, ki a borúban világít!
Te legyél, ki elnézed a család hibáit.
Még váljanak valóra elképzelt vágyaid,
Szeretettel köszöntenek Testvéreid!

LAKATRA ZÁRTA KAPUJÁT

2009.02.16.

Lakatra zárta kapuját
A havas, vén december.
Hólepte fák rejtekéből
Jégcsapcsengő csilingel.

Szikrát szórnak a csillogó,
Varázslatos hópelyhek.
Ábrándozó, Álmodozó,
Havat szóró fellegek.

Vén december tárd ki végre
Lakatra zárt kapudat,
Bocsájtssd be a napsugaras
Szikrázó holnapot.

MEGFAKULT TÁJ

2009.11.09.

Megfakult a nyári táj,
Rozsdássá vált a határ.
Nyári, szellő, báránnyelű
A kék égen tovaszáll.

A forró nyár már messze jár,
Nem szór szikrát a napsugár.
Búcsút int a báránnyelű,
A kék égre bánat száll.

KERÉK EGY ESZTENDŐ

2009.12.26.

JANUÁR, tedd télre
Konok büszkeséged.
Kérlek! Ó hozd el
A hófehér telet.

Kopogtat a FEBRUÁR,
A tavaszra ő nem vár!
Nem adja át a helyet,
Ő vigyázza a telet.

Néha hullajt könnyeket.
Nem várja a meleget.
Éli téli világát,
Neki nem kell nagykabát.

MÁRCIUSRA ébredek,
Vele együtt lebegek.
Ő ébreszti a tavaszt,
A cinegemadarat.

Új élet költözött
A vén gólyafészekbe,
Kacagó ÁPRILIS
Vár most a fecskékre.

MÁJUS van. S májusban
Minden csupa élet,
Égi áldást szórnak
A halk esőcseppek.

Színes tarka mező
Virágkoszorúban,
Csupa fény a hajnal
Ilyenkor JÚNIUSBAN.

JÚLIUS melege
Simogat, dédelget.
Harmat, fény és szellő
Része az életnek.

Elkészönt a tavasz,
Vége lesz a nyárnak.
Nyárvégi AUGUSZTUS
Könnyezve búcsúztat.

Őszülő SZEPTEMBER,
Fáradnak a fények.
Vándormadarakkal
Szállnak a fellegek.

Színes levélruhát
Öltött az OKTÓBER,
Még együtt ver szíve
A napfényes meleggel.

Deres NOVEMBER,
Tél előfutára,
Szélnek és hidegnek,
Ő a pártfogója.

Kerek egy esztendő,
Ragyog csillagfénybe
Szálljon égi áldás,
Minden DECEMBERRE.

MEGSZÜLETTÉL

Dalmady Zoltán esküvőjére. 2003.03.18.

Mikor megszülettél, igencsak csodáltak.
Nem okoztál csalódást, mert pont ilyet vártak.
Ahogy múlt az idő, kezdtek hozzád szokni,
Tíz körömmel kapaszkodtál, nem tudtak elhagyni.

Éjt nappallá tettél, elkerült az álom.
Mint gyümölcs a fán, csüngtél jó anyádon.
Végül földet értél. Bár a Föld imbolygott,
Volt, hogy megtréfáltad, drága jó apádat.

Csúszó-mászóként bejártad a házat,
Mindent mi körülvelt, igencsak csodáltad.
Kicsi lett a szoba. A világ kitárult.
Kezdtél észrevenni, kislányt és virágot.

Kalapált a szíved, a szemed ragyogott,
Soha nem felejtet el az első csókot.
Milliónyi emlék. Sok-sok boldog óra,
Bárcsak az az érzés, örökké tartana.

Még ragyog csillag, nappal is az égen.
Szerelmed fenn ragyog a csillagos fényben.
Legyen szép emlék boldogságod útja,
Mi az életedet úgy bearanyozza.

Elszállnak az álmok, elszállnak az évek,
Járásod lelassul, hajad hófehér lesz.
Az ifjúság elszáll, nem lehet visszahozni,
Az élet szekerét visszafordítani.

Ha göröngyös az út, és megállsz pihenni,
Ne sűrgesd az időt! Majd célba fogsz érni.
A felhő elszáll. Vidáman köszöntsd a Napot.
Ráérsz még átadni a staféta botot.

Ne búsulj, ha nem vagy az ifjúság éke.
Minden kornak megvan a maga szépsége.
Mindég gyakrabban lesz majd felhő az égen,
Mindég gyakrabban lesz bánat a szívedben.

Amíg tudsz küzdeni, addig szükség van rád.
Van, ki szeret, sőt lesz, aki imád.
Nem kell már csillagot lehoznod az égről,
Lent ragyog a Földön családod körében.

Ha este álomra lehajtod a fejed,
Isten Óvja álmod. Mindég legyen veled.
Gond nélkül vidáman köszöntsd a napot.
Szívedben őrizd meg a földi boldogságot!

JÓKÍVÁNSÁG

2002.11.10.

Mit kívánjak teneked?
Hideg helyett meleget.
Bánat helyett örömet.
Könny ne érje szemedet.
Vidám legyen a napod!
Virágos az ablakod.
Áldott legyen a neved!
Melyet büszkén viseled.
Legyen ünnep.
Szóljon nóta!
Fogadd tőlem névnapodra!

GYEREKKORI KARÁCSONYUNK

2010.12.06.

Lassan már hét évtizede, hogy a karácsony része az életemnek. Gyerekkoromban havas és nagyon hideg volt a karácsonyunk. Igazi tél volt és igazi karácsony. Ma már az egyik legnagyobb ünnepünk. Óriási. ezer fényben úszó fenyők, a kivilágított házak, utcák, városok. A véget nem érő vásárlások soha nem pótolják az én régi szép karácsonyomat! Gyerekkoromban a karácsony valóban a szeretet ünnepe volt, és én mindég a JÉZUSKÁT vártam! Éreztem, hogy eljön, és majd egyszer engem is megajándékoz valamivel. Mert másoknak mindég vitt valamit, de mire mihozzánk ért, üres lett a mennyei hintója. A karácsony nálunk mindég szeretetben és békességben telt. Jutott étel az asztalra és a hideg szobába a Jézuska is valamikor belopódzott. Ott állt az asztalon egy karácsonyfának becézett boróka. Rajta pár darab selyempapírba csomagolt kockacukor, meg kukoricaszár darabkák. Csillogó díszeket és ajándékokat soha nem találtam alatta, pedig de sokszor körbejártam. Így is gyönyörű volt a karácsonyunk. Legrosszabb napok az iskolában voltak. Mit is mondjak, ha megkérdezik, hogy mit hozott a Jézuska? Még fogalmazást is kellett írni! Fenyőfán kívül nem került más a füzetbe. Rövid volt a dolgozatom. Később már magunk szereztük be a karácsonyfának valót a mecsekpölöskei határból, de a Jézuskának ez sem tetszett. Kénytelenek voltunk magunk földíszíteni a szokásos saját készítésű kincseinkkel.

Általában a karácsonyt összekötöttük a disznóöléssel. Ilyenkor eljöttek a budapesti rokonok. Ők már színesebbé tették a karácsonyunkat. Házi készítésű szaloncukrot hoztak, meg később egy-egy ajándék is lapult a fa alatt. Estére az asztalra került a disznótoros vacsora, a diós és budapesti kajszi

lekváros, frissen sült hájas sütemény. Ezzel együtt a szeretet is belopódzott a szívünkbe. Nem is kellett ennél nagyobb ajándék! Később főztünk szaloncukrot. Igazi fenyő, és egyszer egy porcellán fejfű hajas baba is Budapestről a mi karácsonyfánk alá költözött. Nagyon boldogok voltunk, amikor találkoztunk pesti rokonainkkal, de az idő felettük is elszállt. Nagyon hiányoztak, amikor már nem tudtak bennünket meglátogatni. Már én is nagyiskolás voltam, amikor ki tudja honnan, egy piros pöttyös labda ült a csilláron és várta, hogy a sok gyerek közül ki fogja megtalálni? Hát Ilyen volt a Jézuskánk, és az én gyerekkori karácsonyom.

Később nem csak a karácsony, hanem a többi téli nap is ünnep volt. Jöttek a tanítók, a szomszédok, mert a szeretet mindenkit becsalogatott a mi szegényes otthonunkba. Esti hegedűszó, templomi ének, magyar nóta néha még az öreg ablakok résein az utcára is kiszökött.

Gyakori gyereksírás néha-néha fölverte az éjszaka csendjét. Minden második karácsonykor eggyel többen vártuk a Jézuskát, amíg kilencen nem lettünk. Szüleimnek talán az volt a legszebb és legnagyobb ajándék, amikor minket egészségesnek és boldognak láttak. Ennél nagyobb ajándékot talán KARÁCSONYKOR senki sem kapott a JÉZUSKÁTÓL! Hát így múltak el az én, kissé szegényes, de szeretetben gazdag gyerekkori KARÁCSONYAIM!

ENGEM IS ANYA SZÜLT

Cigánynak születtem a siklósi filmszínházban.

2009.08.16.

De sok fényes csillag ragyogott az égen,
Mikor elkezdődött az én kis életem.
Hangok és a fények egymásba karoltak,
Mikor anyám szemén könnyecseppek csillogtak.

Filmszínház. Muzsika. Hangos zenebona,
Egy új élet fölsírt lenn a sűgőlyukban.
Hogy is történt mindez? Isten a tudója!
Éppen JÁNOS VITÉZ Iluskát siratta.

Nem igazán vártak, mégis megszülettem.
A színház elbűvölt. Épphogy föleszméltem.
Nem volt kérdés! Mivel már akkor hős voltam,
Bátorságomért a JÁNOS nevet kaptam.

Szegény életemnek ez volt a kezdete.
Én vagyok jó anyám ötödik gyermeke.
A szegénységbe én is belefértem,
Őseim kik voltak? Azt is elmesélem.

Nagyapám lőtolvaj. Nemigen ismertem.
JÓ APÁM lókupec. Én azt sem szégyeltem.
A PETROVICS nevet tőlük örököltem,
Köszönöm nekik e gazdag örökségem.

Gyorsan elsuhant apró gyermekségem.
Testvéreim könyvét de sokszor elcsentem.
A betűvetést hamar megkedveltem,
Az olvasásnak szinte rabja lettem.

Olvastam én mesét minden családtagnak.
Öt testvéremnek és saját magamnak.
Kisiskolás voltam, nem is nőttem nagyra,
Mindég szomjúhoztam egy kis tudományra.

Sajnos a sors úgy hozta: Korán árva lettem.
Most kezdődött el az igazi életem.
A gyerekkoromat hamar befejeztem.
Szakmát tanultam. Kőműves lettem.

Majd jött a behívó. Katonává váltam.
Szolgáltam a hazát, és ott is tanultam.
Az égen, nappal is a csillagot kerestem,
Mindég oda vágytam! Ejtőernyős lettem.

Repültem. Ugrottam. Valóra vált az álmom.
Egyszer nekem is lett egy boldog családom.
A sors közbeszólt, mit nem igazán vártam,
A boldogságot kerestem, sehol sem találtam.

Mind gyorsabban gurult szekerem kereke.
Szegény életemnek azért van értelme.
Az este hazahív, és elnyom az álom,
Múltbéli életem, sokszor megálmodom.

Nem tudom, a holnap mit rejt még számomra.
Reménységgel tölt el minden perc és óra.
Ötvenhárom éve már nem vagyok árva,
Büszke vagyok egy szem fiú unokámra.

Én is tudok szeretni, engem is szeretnek.
Egyszer tán megértik ezt is az emberek.
Nem szégyellem a múltam, nincs is reá okom,
Örökségül ezt az őseimtől kaptam!

Cigány volt az anyám, cigánynak születtem,
Engem is anya szült, én is EMBER lettem!

KITÜNTETÉS

Dalostalálkozó, Budapest, Orczi kert. 2003.07.07.

Budapesti szereplésre készültem a nyáron.
Nem titkolom, álmaimban rágondoltam vagy százszor.
Istenem! Ha ezt a napot valaha megélem,
Fene nagy ünnep lesz, az én fellépésem.

A rohanó napokat, ujjamon számoltam,
"SZULÓHAZAM" tükör előtt jól begyakoroltam.
Túl nagy a fölajtás! Biztosan megéri!
A vérnyomásomat is meg kellett mérni.

A nap még a világ túl felén szundított,
Holdvilágnál még a kakas sem kukorékolt!
Az izgalomtól én aludni nem tudtam,
Ébren is az ORCZI kertről ábrándoztam.

Majd az esőcseppek verdesték ablakom.
Álmosan ledobtam magamról paplanom.
Álltam, mint a bálvány! Mért is kell fölkelni?
Gondolkodtam! Mit is kell magamra venni?

Végül föleszméltem. Táská, ruha rendben,
Spórolt forintjaim jó mélyre elrejtve.
Esernyő. Pulóver. Kell-e még valami?
De jó is lesz végre a fővárost látni!

Létszám ellenőrzés. Nem hiányzik senki.
Örömmámorban úszott itt mindenki.
A piros álombusz sebesen robogott,
Közben a gyomrom egyre jobban korgott.

Már látni a DUNÁT, a SZABADSÁG SZOBROT.
Szívem, lelkem mélyén mindjobban dobogott.
Végre! Célba értem! Óh ORCZIKERT, fák, bokrok,
Fülemben a szellő bús népdalt suttogott.

Majd erőt gyűjtök, legyőzöm az izgalmat.
Látom a világot jelentő deszkákat.
Idő, az van bőven. Hol van még az este?
Nehogy lemaradjak! Legyek fölkészülve!

Hátam mögött van már pár izgalmas óra.
Végre! Följutottam a várva várt porondra.
Tíz perc a nagy idő. Vers, nóta harsogott,
A dalos pacsirtánk már szóhoz sem jutott.

Kis taps. Nagy bosszúság. Végül az oklevél.
De a meglepetés kárpótol mindenért.
A boldogságtól szólni is alig tudtam.
Ekkora jutalmat én már rég nem kaptam!

Ilyen kitüntetést itt nem kapott senki!
Végre együtt tudtam drága unokámmal lenni.

HÉTORSZÁGRA SZÓLÓ LAKODALOM

Dalmady Livia és Rastislav Račko esküvője.
Szlovákia, Bori, 2004. október 24. 2006.11.27.

Őszi szelek húzzák azt a hírharangot,
Fent a határon túl nagy lagzit tartanak.
A jónak az elrontója én sohasem leszek!
A kedves meghívásnak én eleget teszek.
Zuhogó eső nem lehet akadály,
Nyíljon ki előttem sorompó és határ.
Autó! Beszállás! Holnap lesz a lagzi,
Ihaj! De sokat fogok én mulatni.

Végtelen utakon csendesen robogtunk,
Komárom! A Duna! Kényelmes az utunk.
Gondolatomban már látom az otthonom,
Mindég eszembe van az a lakodalom.
A templom tornya csak nekem integet,
Nem számít Semmi! Megint otthon leszek.
Az ég is könnyeket ejtett örömében,
Titkolt boldogságot rejtettem szívembe.

Már csak a holnap s az esemény izgatott,
Látom a vőlegényt, s a szépséges menyasszonyt.
Rózsaszín bokréta, mit ruhámra kell tűzni,
Az esküvőre csak így lehet elmenni.
Menyegzőre hív a harang, szól a magyar nóta,
A násznép vidáman indul a templomba.
Rettenetes kór ez a szerelmi nyavalya,
Ami az ifjú párt így összekovácsolta.

A templom. A papné s a két aranykarika.
Szívből szóló igen, zsoltár és az ima.
Boldog perc, ez így megy évszázadok óta,
Tanú rá az ég, Isten a tanúja.
Hangos a násznép, itt mulat mindenki,
Vidám a hangulat, nem búsul itt senki.
Ki legény a talpán, táncol amíg bírja,
Kanál, tányér, pohár, nem csörög hiába.

Igyunk! Most inni kell a boldog, ifjú párra.
Majd leves és főtt hús kerül az asztalra.
Nem maradhat el a finom csípős torma,
Na meg a marhahús, a knédli, a káposzta.
Kávé. Kapucsínó, tánc meg zenebona,
Konyhában rántott hús (az egyik vendég mondja).
A szlovák táncot járja, aki bírja,
Majd a csészéket kiviszik a konyhába.
A zene páratlan, nem lehet rá panasz,
Íme, megjelenik egy „SÁRGA” futballcsapat.

Boldog az ifjú pár, hogy nincs elfelejtve.
Jót tett a konyak a magyar testvéreknek.
Fél tíz van, éjszaka behozzák a tányért.
Tíz óra! A kés, a villa is ide ér.
Maskarások jönnek, az új embernek „annyi”,
Jól körbe táncolták! Mulatott mindenki.
Itt a nagy pillanat! Muszáj megint enni!
Rántott hús, saláta. Tán éhes valaki?
Tizenegy óra! Fényképészre várnak.
Most ne legyen vége a szép, szlovák táncnak!

Úristen! Már megint! Újra terítenek!
Figyelem! Éjfél van! Most csendre intenek.
Mennyi távirat! Se vége, se hossza!
VALIKA a testvér, szlovákul olvassa.
Hozzák a kompótot. A füsttől alig látni.
Hogy ezután mi lesz? Mondja meg valaki?
A zene szólt, szüntelen harsogott.
Apraja és nagyja, itt mindenki táncolt.
Már éjfél is elmúlt. Konyhában mi lehet?
Pecsenye, sült csibe rizzsel, megint enni kellett!

Majd egy óra múlva jött a nagy esemény.
Nincs már koszorú a menyasszony fején!
A szegény menyasszonyt úgy körbe táncolták,
Tán nem is tudja, hogy fejét betakarták.
Érdekes szokás. Itt tudják miért tették.
Majd szegényt nótázva szépen kivezették.
Most már a koszorúslány került a trónra.
Fején díszlik a menyasszony ékes koszorúja.
Mulat a násznép, se vége se hossza.
A híres zenekar tán reggelig húzza.

Hajnal van! Két óra! Észre sem vettem.
Fáradt szemeimmel az új asszonyt kerestem.
De a vendég bírja. Itt mindenki táncol.
Hol van az új ember? Tán kidőlt a sorból?
Itt van az új asszony! Most jön az ő tánca!
Ezt a pillanatot már mindenki várta.
Hej, de furcsa szokás, csak a násznép táncolt,
Az új asszony pénze a bölcsőben ringott.
Végül az új ember, ki már unta magát,
Ölbe kapja és kiviszi szerelmes párját.

Megint terítenek! Elmúlt már két óra.
Gyümölcsök sokasága került az asztalra.
Sajnos hajnalodik, a vendég is fárad.
A zene elhalkul. A nóta is haloványabb.
Szép emlék ez a nap, bár a hajnal deres,
Fölvidéki jó lagziért utazni érdemes!
Egy igazi lakodalom. Fölvidéki vigadalom!
Ha kihagytam volna, szívemből sajnálnám!
Nem tagadom le a múltat, és nem is szégyellem!
Mindég csak a szépre és a jóra emlékezem!

BETEG ORSZÁG

2000.02.14.

Beteg ez az ország.
Meg kell gyógyítani.
Az ifjú lelkeket
Magyarnak formálni.
Magyarnak lenni
Nem faji kérdés,
Ha a szívedben
Van emberi érzés.

Isten oltalmazza
Gyötrődő nemzeted,
Érintse meg szívét
A hazaszeretet.
NÉV...SZÍN...nem számít,
Mit őseid adtak.
PETROVICSBÓL született,
PETŐFI magyarnak.

EGY NAP

2000.02.11.

Millió csillagfény
Holdvilágot keres.
Reggel a fű deres.
Délben a napsugár
Meleg fényt áraszt.
Este a holdvilág
Fürdik vörös fényben.
Fák sűvöltenek
Az éjszakai fényben.

ÁLMODOZÁS

2002.11.25.

Valamikor azt álmodtam,
Bözsikével huncutkodtam.
Ekkor jött a nagy galiba,
Légy enyém Ó kis KATINKA!

Nem lett enyém kis KATINKA!
Se álmomban sem valóban.
BÖZSIKÉT is elkerültem,
Míg végül elfelejtettem.

Én többé nem álmodozom,
Éjszaka sem ábrándozom.
Nem kell BÖZSE sem KATINKA.
Fütyülök én már a múltra.

KATA VAGY BÖZSE

2002.11.24.

Ha KATÁT látom, BÖZSE jut eszembe.
Ha BÖZSE velem van, KATA a szívemben.
Titkos gondolatom mélyen elrejtettem.
BÖZSE az egyetlen, itt van mellettem.

Az éj sötétjére nappali fény borul,
Ismét a szívemet KATA ejti rabul.
Hogy tudnám a csókom kétféle osztani?
Hogy tudna a szíven kétféle szakadni?

De jól esik olykor ébren álmodni!
Ezerszínű álmot végleg felejteni.
Minden KATA, BÖZSE csak egy tűnő álom.
Régmúlt emlékezés pihen a vállamon.

Legyen boldog e nap, ünnepeljen a világ,
Szemed úgy ragyogjon, mint a csillagvilág.
BÖZSE és KATA, nevetek imádom,
Az Isten éltesse! Szívemből kívánom!

ZSÓKA

2002.11.25.

De sokszor láttalak álmomban Ó, ZSÓKA!
Sokszor öleltelek kacéran titokban.
Az álom, mint füst elszállt, átléptél pár ikszet,
ZSÓKÁBÓL BŐZSIKE, végül ERZSÉBET lett.

Ragyogjon e nap, mint csillag az égen!
Csendüljön a neved kedvesen, zenében.
Ha borult lesz a nap, szikrázzon a fényed.
Csak a neved halljam kedvesem ERZSÉBET.

Csendes hajnalon öllelek keblemre.
Veled estem egykor csodás szerelembe.
Ha távol vagy, úgy is érzem öleléseid!
Szeretem a neved, kedvesem ERZSÉBET.

Felhő ne takarja, szél sem sodorja el!
Legyen szívem tele gyönyörű neveddel.
Számomra e nap pirossal van írva,
ERZSIKÉM, a neved szívembe van zárva.

Minden rózsaszálnak harmatos virága,
Minden szál virágnak éltető varázsa.
Minden virág hozzád köt egy-egy emléket,
Aranyága köszönt téged Ó, ERZSÉBET.

Illatozó virág, csokorba kötöttem,
Tiszta szívemből tehozzád elküldtem.
Neked gyűjtöttem. Neked becézgettem.
Bódító illatát tereád hintettem.

Neved legyen ragyogó csillag az égen.
Csak örömkönny legyen ERZSIKÉM szemedben.
És gondolj mindég arra, hogy érdemes élni,
Hogy közösen bánat nélkül tudjunk ünnepelni.

Ahány ünnepelt él ezen a világon,
Itt a Földön rájuk égi áldás szálljon.
Legszebb kívánságom véstem e sorokba.
ARANYKOSZORÚBA fontam, fogadd NÉVNAPODRA.

ELSŐ ÁLDOZÁSRA

Gallina Livikének. 2000.06.16.

Mint apró tündérek hófehér ruhában,
Szólít a harangszó ünnepi imára.
Isten színe előtt összeteszed kezed,
Riadt tekintettel csak az oltárt lesed.

Hála és szeretet, mi körülvesz téged,
Soha ne felejtsd el első nagy ünneped.
Tartsd meg a vallásod. Őrizd meg hitedet.
Légy mindig őszinte. Szeresd szüleidet.

Boldogság és béke szálljon e házra,
Szálljon otthonodra az Isten áldása.
Hófehér abroszon ünnepi lakoma.
Hófehér lelkenen hófehér a ruha.

Apró gyermekként ne ismerj bánatot,
Isten vezéreljen göröngyös utadon.
E nap örök ünnep, mit Isten megáldott,
Mondj egy-egy halk imát, ha hallod a harangszót

BÚCSÚLEVÉL

Vaskályhámtól. 2003.12.30.

Tüzes szemeidet még egyszer utoljára rám meresztetted. Nem gondoltam, hogy talán ez lesz az utolsó szenvedélyesen meleg nézésed. Mikor először találkoztunk még el sem mertem képzelni, hogy eljön az az idő, mikor búcsúlevelet írok neked. Nem is emlékszem rá, hogy mióta élünk békében egymás mellett, de fájdalmasan, szomorú szívvel közlöm, de előre is nagyon szépen megkérlek, ne gondold rólam rosszat! Ne gyűlölj! Ne gondold rólam rosszat! Ne gyűlölj! Nem mondom, hogy örökre, de el kell válnunk egymástól. Köszönöm neked a velem eltöltött, meleg perceket. Fájdalmamban enyhülést nyújt az az érzés, hogy láthatalak és érezhettem a közelségedet. Tiszta szívemből sajnálom, és őszintén szégyellem magam, amikor szánalmasan, hidegen a szemembe nézel. Azt az érzést sohasem fogom elfelejteni, amikor jéggé fagyott testemmel melléd bújtam. Hideg kezeimmel simogattalak. Boldog voltam, amikor melegségeddel átöleltél, lágy dallamot dúdoltál fülembé. Békésen, némán tűrted szidalmaimat. Olykor még átkot is szórtam rád. Bűnbánóan lesütöm szemeimet. Mélységesen szégyellem magam és szánom, sőt bánom tetteimet. Igaz, hogy néha dühösen fujtattál, olyankor becsuktam szemeimet, hogy ne is lássalak. Tiszta szívűből megbocsájtottam, mert tudtam, biztos voltam abban, hogy holnap is szükségem lesz rád. Még is elérkezett az az idő, hogy búcsút kell inteni neked. Ne szomorkodj! Elég bölcs vagy már ahhoz, hogy megértsél. Így továbbra is elviselem közelségedet. Nem búcsúzok el örökre. Továbbra is velem maradsz. Most itt állsz előttem melegben, hidegen. Néha megsimogatom kissé poros púpjaidat. Ne vádold magad! Nagyon szépen megkérlek, engem se okolj a történetekért! Nem te vagy a bűnös! Néha-néha had

simogassam meg hideg testedet, és kérlek, nézd el, ha álmomba néha emlegetlek. Köszönöm neked a velem eltöltött meleg percekét. Azt az érzést, amit te nyújtottál nekem, mélyen a szívembe zártam. Melegen az enyém voltál és hidegen sem adlak másnak. Ha kedvem szottyan, és szeretném a múltat földidézni, megpróbállak tűzbe hozni. Benned is a régi lángoló szerelem égjen. Dúdold fülembe a múlt dallamát. Óh! Te szeretető, gyengéd karokkal átölelő, valaha tűztől átforrósodott lelkű nagyság. Utolsó sóhajtásod, mint füst elszállt. Néma lettél, mint a sír. Azért jó, hogy velem maradsz. Nem kell senkit kiszolgálnod! Téged is langyos öleléssel átkarolnak. Most már töredelmesen bevallom! Elcseréltelek! Ne szidjál! Ez a másik semmiben sem hasonlít hozzád! Sőt a nyomodba sem léphet. Te örökre megmaradsz az emlékezetemben. Szívembe úgy bevésted magad, hogy hideg tested, feketeséged bennem tüzes lánggal ég. Tisztelettel gondolok lángoló lelkedre. Legyen közös kettőnk végleges elmúlása. Még hallom utolsó sóhajtásod. Most sarokba szorítottalak, de eljöhet még azaz idő, hogy te leszel az úr! Addig is szép álmokat. Ne felejtse, mindig veled vagyok, te szeretetre méltó, áldott, kicsit púpos, kissé megkopott, fekete lelkű, HATALMAS VASKÁLYHÁM!

ÁLOM

2000.01.03.

Éjszaka mit is csináltam?
Kézen jártam álmomban.
Csillagból volt a virág.
Sajtból meg a holdvilág.
A pokol van odafent.
Taposom a kék eget.
Kézen állva ballagok,
Lábam alatt csillagok.
A Nap éjjel tündökölt.
A szivárvány rám köszönt.

Játszok égi angyallal.
Báránnyelhen utaztam.
Szent Péterrel fociztam.
A Holdon volt ingyen bolt.
A cipőmon lyukas folt.
A reggel bekopogott,
Hű de szörnyű álmom volt.
Kinyitottam a szemem,
Nekem itt van a helyem!
Fürdök égi harmatban.

JÉGVIRÁG

2004.01.29.

Jégvirágos ablakomba
Beragyog a napsugár.
Jégvirágos ablakomból
A világ csillogásból áll.

Bentről a világ gyönyörű,
Virágon túl goromba.
Bánatomat beléfojtom
Egy csokor jégvirágba.

Jégvirág az ablakomban,
Elolvadó szeretet,
Jégvirág, mi könnyezve sír,
Vele együtt szenvedek.

Jégvirágnak párja nincsen
Ezen kerek világon.
Megcsókolnám, neked adnám,
De leszedni nem tudom!

KURTA-FURCSA

Ülj a vakablakba! 2000.03.16.

Pitvaros vityilló..... gangos ház
Bent búbos kemence.
Kecses csikósparhelt tűzhely
Kutacs van mellette..... piszkavas
Katlanban cibere..... leves
Kaszliba tepsi..... szekrény
Rocska a fészkerben..... edény
Sámli alatt serbliéjjeli edény
Mellette strumpándli harisnyakötő
Szégyelli magát
Lyukas fuszeklizokni
Rékli alatt pruszlik ruha
Keszkenő meg suba ruha
Vánkos alatt masni
Mellette rokolya ruha
Éles bugylibicska
Vágja a tarkedlit..... sült tészta
Kétfülű filkasovális fonott kas
Hegyezi füleit
Vedd fel a hangedlit.....előke
Kiabál a zsámolyülőke
Hozd be a tengerlit..... kukorica
Apjuk a górébőlkukoricatároló
Véka irígykedik mérőedény
Tele vagy staneclipapírzacskó
Cekkert keserves.....kosár
Szvetterben cipelni kötött kabát
Üres bugyelláris pénztárca
Kifogyott a krajcár..... pénz
Nagyot bög a Riska tehén

Mert üres a sajtár fejőedény
 Bánatos a kordé kétkerekű kocsí
 Törött a sarogja szekér része
 Petrence mögé szénaboglya
 Bebújt a csoroszllya ekevas
 Sublót mellett szekrény
 Ott a ládafia ruhás láda
 Nagyokat ásít
 A tulipános láda ruhás láda
 Irkát és a pacát
 Pántlika takarja szalag
 Forró vetrece leves
 Nem fér a fazékba
 Megszólal a vekker óra
 Fújd el a pilácsot lámpa
 Hé-kás! Egy keréken
 Tolod a tragacsot talicska
 A kredencen vendő zsírtároló
 Belebújt a findzsa bögre
 A pantallót ne húzd nadrág
 Patentharisnyára
 Krampacs kapaszkodik szerszám
 Lesi a mángorlót ruhasimító
 Dunnaciha ébred takaró belseje
 Pendelyről álmodott alsószoknya
 Pápaszemmel nézed szemüveg
 Hogy mi van a kasban kosár
 Sarokban a lócán pad
 Szunnyad az ókula szemüveg
 A rőf és az arasz mérőeszközök
 Pennával van írva toll
 Ha pengővel fizetsz pénz

Mehetsz a fosztóba

Üres tintatartó

Üres a koperta levélboríték

Abrosz az asztalonterítő

Meg a svájcisapka

Früsük utánreggeli

Kiülök a gangra nyitott folyosó

Rokka és a guzsaly.....fontak vele

A főköttöt várjanői fejfedő

Ha szellős a tornác.....nyitott terasz

Bebújok a sutba búboskemence

Csobolyóban jó borkis lapos hordó

Számban tajtékpipa

A garat már üres malomban van

Gyere te gabona

Hombárban fateknő gabonatároló

Smarni a vājlingban sült édesség

Szakajtóruhában..... törölgető ruha

Bent lapul a csajka.....katonai edény

A pajta könyörög istálló

Gyere ródli, bricska! szánkó, kicsi kocsi

Petrencés rúd végén

Petróleum lámpa

Kintornás és verkli..... utca zenész

A gramofont várjahangsugárzó

A sopa ajtó.....fáskamra

Riglivel van zárva.....tolózár

Cséphadaró nézi..... bab kiverő

Hol a konkolyozó?magtisztító

Miről álmodozik

A vén szecs kavágó? takarmányaprító

Öreg palatábla iskolaszer

Palavessződet lógatod.....írószer
 A bagólesődetszádat
 Jó lesz, ha befogod
 Szalmakazalból lesz
 Vikli a fejedreépítőanyag
 A kostókacskót megdohánytartó
 Kösd fel a zszindelyre háztető
 Hogy kerül a kéveegy öl gabona
 Végül az asztagba egy kazal gabona
 Berliner kendőben gyapjú vállkendő
 Ülj a vakablakbabefalazott ablak

MÁR CSAK EGY VAN VISSZA

Bornai János ötvenkilenc éves. 2007.07.29.

Már csak egy van vissza, és hatvan éves leszel.
Hányszor megfogadtad, hogy vársz az évekkel.
Jutott örömből és gondból is bőven,
A rossz mindég menjen feledésbe.
Sokszor nem váltak valóra az álmok,
Nézz körül mennyi arc. Szíved most is boldog.
Lassan lejár. Ezen az úton nem lehet megállni.
Sohasem tudhatod, meddig fogsz eljutni.
Az élet egy nagy könyv! Középen kell kinyitni!
Ráérsz az utolsó oldalon az i-re pontot tenni.
Maradj fiatalos, lelkes és tettere kész!
Így még a lejtőn is meg-megáll a szekér.
Ha dőcög, és elakad, lendülj neki újra!
Mindég hallgass a biztató szóra.
De minek is mondom, oly sokszor hallottad!
Szívedben ott él sok-sok szép gondolat.
Bármilyen volt a múlt, gondolj a szebb jövőre,
Vidáman készülj a jövő esztendőre.

Boldog születésnapot!

MÁRCIUSI TAVASZ

Magyarszéki sportcsarnok átadása. 2011.03.09.

Márciusi tavasz első ébredése,
Harmadik évezred vidám ünneplése.
Madarak hangolnak, nyílnak a virágok.
Életre keltik az egész világot.

Nem tündökölt Nap mindég a kék égen.
Csillag nem ragyogott éjjel a sötétben.
Ragyogó a világ, miénk a természet.
Adjon erőt az új nemzedéknek.

Ember! Csak te tudsz ily csodásat alkotni.
Isten segítségével örömet okozni.
Valóra váltottad egyik legszebb álmod.
Végre! Létrehozta e szép sportcsarnokot.

Egy porszem vagy. Mégis oly nagy tudsz lenni.
E sportlétesítményt próbáld megbecsülni.
Álljon, mint egy szikla! Falu ékessége,
Legyen az ifjúság építő pillére.

Harcoldj a győzelemért, küzdelem az élet.
A sporttól fiatalabb, erősebb lesz léted.
E ház a miénk! E ház a községünké!
Ablakán a Nap süssön be örökké.

Ajtaja nyitva áll. Téged vár a labda!
Kapt el a kötelet! Mássz a bordásfalra!
Nem baj, ha hangodtól repednek a falak!
Itt az idő! Biztasd sportolásra magad.
Nemrég még mese volt. Ma községünk ékessége.

Ne hagyd elveszni! Ha kell, küzdj meg érte!
Utókor! Becsüld meg e páratlan kincset!
Vigyázz rá! Őrizd meg, ezt az örökséget!

HÓSZERELEM

2003.01.11.

Megkondul a tél harangja,
Havat küld a téli tájra,
Havas a hóvirág mező,
Hófehér a kéményseprő.

Hóból van a ház sapkája,
Hó a madarak subája.
Hóból épül kerek erdő,
Hóból hóember temető.

A messzeség egy hóhalom,
Hófehér birodalom,
Sikoltoz a szánkó talpa,
A sikolyt csak a hó hallja.

Elillant a hó szikrája,
A szikrázó hó varázsa.
De a régi hószerelem,
Most is itt él a szívemben.

PUHA-PIHE HÓ

2003.01.31.

Csipkés puha-pihe hó,
Aranyló Nap, csillogó.
Csendben ráül a karomra,
Megpihen az ablakomban.
Megküzd széllel, napsugárral,
Az emberi gonoszsággal.
Könyörtelen idő,
Reménytelen élet.
Puha-piheséged
Immár semmivé lett.

GYERTYASZENTELŐ

2003.02.01.

Február van, hómező,
Fagyos gyertyaszentelő.
Medve horkol barlangjában,
Fagyos február havában.

Felleg takar bús csillagot,
Csak most ne lássam a Napot!
Medve árnyék ha elmarad,
Nem messze van már a tavasz.

Öreg, bundás morgó medve
Mélyen alszik jó melegben.
Gyűjtögetett csorgó mézet,
Zúzmarás tél, Isten veled.

Február van, hómező,
Fagyos gyertyaszentelő.
Medve horkol barlangjában,
Fagyos február havában.

FARSANG

2003.02.01.

Farsang, tánc, lakodalom.
Véget nem érő vigadalom.
Zeneszó, csillogás, móka.
Reggelig tartó muzsika.

Hangzavar, örök mámor.
Pohárcsengés, bódult álom.
Minden ember egyet akar,
Mély feledést a farsanggal.

Átszellemült álarcot ölt,
Túláradni mindenk fölött.
Álarc mögött mit akar?
Megújulni a farsanggal.

SZIVÁRVÁNY

2001.03.30.

Tavaszi szél miről mesél?
Felhők hátán szárnyalva kél.
Susogó szél felhő szárnyon,
Zúgó vihar tengerháton.

Rabok hátán nyargalászik,
Sziklák között ábrándozik.
Jámbor, mint a szelíd bárány,
Ki a felhők között kószál.

Egyszer szelíd, máskor tüzes,
Hangtalanul nekem üzen.
Üzenetét meghallgatom,
A tanácsát megfogadom.

Felhő takarja a Napot,
Szivárvány küld dús harmatot.
Ó! Tavaszi viharfelhő!
Ha te nem vagy, ő el sem jő.

A világ üres nélküled.
Öleled az egész Földet.
Ha nincs vihar, tenger sem árad,
Nem láthatod a szivárványt.

TAVASZI SZÉL

2001.06.17.

Itt a nyár a kertek alatt,
Tavaszi szél tovaszalad.
Búcsúzóul visszatekint,
Megsimogatja arcodat.
Nem szól, még csak nem is köszön,
Jövőre úgyis visszajön.

Nyárban illő szép kikelet,
Melengeti a lelkedet.
Szemed fénye, szíved vágya,
Az esthajnal csillag alatt,
Ő is csak a nyarat várja.

Májusi cserebogarak.
Kék az ég, ők meg alszanak.
Megtépázott fák ruhája,
Tölgy szomorú suttogása.
Ő is csak a nyarat várja.

Sír a fű, ha kasza vágja,
Elhervad zöld füruhája.
Virágszirom takarója,
Ő is csak a nyarat várja.

Itt a nyár a kertek alatt,
Tavaszi szél tovaszalad.
Búcsúzóul visszatekint,
Megsimogatja arcodat.

Kiadta: Magyarszék Község Önkormányzata

Borító terv: Burján József

Grafika: Google

Nyomdai és kötészeti munkák:
Molnár Nyomda és Kiadó Kft.

2015